

De voetbalcompetitie is voorbij de velden zullen voorlopig niet meer worden gekalkt, Sander heeft het sportpark op slot gedraaid. De schoolvakanties zijn al weer begonnen.

In alle vrijheid zullen we over allerlei werelddelen uitwaaiëren om te genieten. Dit alles kunnen we doen zonder het ons goed te beseffen wat vrijheid betekent en dat het niet vanzelfsprekend is dat je vrij mag zijn in je bewegen en je mening niet hoeft te censureren. Alleen de vooroorlogse generaties weten nog dat de prijs die je voor vrijheid betaalt zwaar en hoog kan zijn.

In oorlogstijd worden rangen standen en geloof naar de achtergrond gedrukt. Mensen gaan zich gezamenlijk sterk maken om aan de onderdrukker weerstand te bieden. Met maar één doel vrijheid bewerkstelligen, het juk van onderdrukking afgooien. Er is geen keus want gezamenlijk ben je sterker. Nood breekt wetten.

Nu 70 jaar na de bevrijding blijkt dat een samenwerking tussen OZC en OVC21 maar moeizaam opgang komt omdat er weer in hokjes wordt gedacht. Principes wegen opeens weer heel zwaar, het eigen belang staat voorop. OZVC blijkt bij het G voetbal wel te kunnen scoren zij zijn een voorbeeld hoe mooi eenheid kan zijn.

Laten we tijdens de vakantie op een stil moment nog eens nadenken over de gewonnen vrijheid en hoe we als voetbalverenigingen samen verder op kunnen trekken. Laten we openstaan voor elkaar en de argwaan naar elkaar toe loslaten.

Dit jaar is het 70 jaar geleden dat Nederland werd bevrijd van de Duitse bezetter. Tijdens de nationale herdenking op maandag 4 mei werden allen herdacht die sinds het uitbreken van de tweede wereld oorlog waar ook in de wereld zijn omgekomen door oorlogsgeweld of terreur. De stille tocht die vanaf het gemeentehuis door het centrum van de stad liep voerde langs de 27 stolpersteine, om te eindigen op de begraafplaats aan de Hardenbergerweg.

Bij de Joodse herdenkingstocht van 3 oktober 2012 werd door de jeugd van OVC21 27 fakkels gedragen als eerbetoon voor de 27 gedeporteerde joodse Ommenaren. Deze omgekomen Ommenaren woonden op 8 verschillende locaties. Voor al deze voormalige woningen liggen 27 stolpersteine. In de messing stenen staan de namen vermeld met geboorte en datum van overlijden. Opdat wij niet vergeten. Zo ook de steen van OVC21 oprichter Hartog de Levie.

De gemeente Ommen nodigde OVC21 wederom uit nu om bij de 5 jaarlijkse dodenherdenking bij de stolpersteine te waken met een brandende lantaarn. Aan dit eervolle verzoek heeft OVC21 met een trots gevoel aan voldaan. Binnen OVC21 is alom bekend dat de banden met de joodse gemeenschap door de rijke geschiedenis innig zijn en warm zullen blijven. Hartog de Levie en OVC21 zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

De herdenkingstocht vertrok vanaf het gemeentehuis met de trommelslagers voorop, gevolgd door de burgemeester Marc-Jan Ahne vergezeld door zijn eega. Het was een indrukwekkende stoet met ruim 400 belangstellenden. Een ieder zo met zijn of haar eigen herinneringen of overleveringen aan deze gruwelijke tijd. Leven in absolute vrijheid het is iets waar je als Nederlander niet bij stil staat omdat je opgroeit in vrijheid. Mensen die de oorlog hebben meegemaakt en dierbaren hebben verloren weten dat er een andere tijd is geweest. Dreiging van nieuw geweld of onderdrukking daar moeten we waakzaam voor zijn.

Door de Nering Bogelstraat, Varsenerstraat en Bermerstraat kwam de stoet langs het oude gemeente huis aan de markt.

Bij de 4 stolpersteine van de fam: Vomberg waakten met de brandende lantaarn Alfons Jansman met dochter Marthe.

Hier boog de stoet linksaf naar de Brugstraat 18, waar drie generaties Oldeman waakten bij de twee stenen van de fam: Bierman. Piet Oldeman met zijn zoon Alexander en kleinzoon Luuk. Grootvader Piet die op de leeftijd van zijn kleinzoon Luuk de oorlog nog heeft meegemaakt. Drie generaties OVCers hoe mooi en eervol kan een wake zijn.

Aan de overzijde bij Limburgia liggen de 3 stenen van de fam: De Levie met in het midden de steen van OVC21 oprichter Hartog. Voor OVC21 stonden hier Ronnie Huizing met zoon Milan. Daarna boog de stoet om de kerk waar op het Kerkplein bij de 2 stenen van de fam: Cohen, Renee Kusters met zoon Lesley de vlam brandend hielden.

Enkele meters verder stond OVC21 bestuurslid Cor Coenen samen met jeugdlid van Jesse van Gijtenbeek. Bij Kerkplein 6a liggen de 4 stenen die herinneren aan de fam: De Levie.

Via de Brugstraat ging de stoet in stilte en het monotone geroffel verder richting Gasthuisstraat 13- 15, waar Erik Logtenberg met dochter Daphne de wacht hielden. Op dit adres woonden tot aan de deportatie de Fam: Van Gelder er liggen 2 stenen.

Bij de Arrierpoort, D.R. Van Raaltestraat 1 waakten Marco Kodden samen met dochter Eryn bij dit adres liggen 6 stenen met inscripties over de fam: De Lange.

Bij de laatste 5 stolpersteine van de fam: Van der Hoek werd de vlam brandend gehouden door Hans Pat met dochter Inez.

Aan het eind van de stoet sloten de OVCers zich aan richting de joodse begraafplaats. De tocht eindigde bij de gemeentelijke begraafplaats op de Hardenbergerweg. Hier werden kransen gelegd en o.a. het Wilhelmus gezongen. De burgervader hield een toepasselijke en goed overwogen toespraak. Een trompettist blies the last post. Gevolgd door 2 minuten absolute stilte.

Al de OVCers maar in het bijzonder Marthe, Luuk, Milan, Lesley, Jesse, Daphne, Eryn en Inez hartelijk dank.

DECEMBER 2014

IN MEMORIAM OUD-BESTUURSLID EDDY DRIESEN OVERLEDEN

Vorige week bereikte ons het droevige bericht dat op bijna 70 jarige leeftijd Eddy Driesen is overleden.

Eddy was al een tijd ziek maar er was nog steeds contact tussen Eddy en de vereniging.

In de jaren 80 is Eddy bestuurslid geweest bij OVC'21.

Eddy was een goede kennis van mij.

Zonder dat expliciet uit te spreken, werden we goede vrienden toen onze beide gezinnen in 1989 door een traumatische ervaring werden getroffen.

De connectie, die wij met OVC hebben, gaat verder terug en dateert van ca. 1957.

Dus meer dan een halve eeuw geleden. Het is daarom geen wonder dat Eddy voor veel leden van nu een onbekende OVC'er is.

Maar één ding staat als een paal boven water: OVC was voor Eddy belangrijk, een pseudo religie.

Hij was er trots op dat hij in de jaren '60 in het eerste mocht acteren. Eddy had een goede techniek. De oorsprong daarvan was de Hardenbergerweg, waar hij in zijn jeugd woonde.

Daar werd eindeloos met de bal gepeeld, samen met Henk Arts en de Ambonees Nico.

Maar Eddy was te aardig, dus niet meedogenloos genoeg om zich op den duur te handhaven op het hoogste niveau.

Ik moest lang nadenken, toen mij gevraagd werd of Eddy deel had uitgemaakt van het bestuur en of hij misschien lid van verdienste was.

Mijn antwoord is ontkennend, ten minste ik kan het mij niet herinneren.

Achteraf begrijpelijk, want Eddy weigerde iedere officiële plichtpleging.

Hij was absent als er leden werden gedecoreerd voor jarenlang lidmaatschap en wellicht heeft hij ook het ere lidmaatschap geweigerd.

Wat was dan wel de verdienste van Eddy voor OVC?

Die lag vooral op het financiële vlak. Eddy voorzag al vroeg de noodzaak van geldelijke bijdragen door het bedrijfsleven.

En daarvoor heeft hij zich decennia ingespannen.

Hij was een geduldig jager. Hij maakte contact met z'n prooi door eerst te informeren naar zijn zakelijke en privé welbevinden. Hij kwam pas to the point als er voldoende vertrouwen tot stand was gekomen.

En die tactiek was succesvol en heeft ertoe bijgedragen dat OVC meerdere privatisering ronden heeft overleefd. Bovendien was Eddy ook de verbindingsman tussen OVC en onze trouwe sponsors Mans en Rien van Ommer Automaten.

Eddy was vaak zo betrokken, dat hij soms zijn hand overbood. Als het, naar zijn mening, te lang duurde voor dat iemand zich aanbood voor een bepaalde klus, dan was al snel zijn reactie: ik doe het wel.

Dat speelde ook een aantal jaren geleden, toen er ook al een poging werd gedaan om een zaterdagteam van de grond te krijgen. En zo als boven geschetst, Eddy nam de uitdaging aan.

Uiteindelijk kwam dat toen niet van de grond. Voor Eddy voelde dat als een onverteerbare nederlaag.

Daarna heeft hij zijn inspanning voor OVC afgebouwd.

Wel bleef hij scout voor de KNVB. Hoe hij ooit aan die functie is gekomen? Ik weet het niet.

Maar tot het eind van zijn fatale ziekte bleef hij rapporteren over D junioren van verschillende verenigingen.

Eddy was van de generatie die de club trouw blijft, ook als zij zelf niet meer spelen en ook geen nageslacht hebben die dat doen. Hij vond het jammer dat het voor de huidige generatie niet meer vanzelf sprekend is, want hij bleef in de vereniging geïnteresseerd tot aan zijn bittere einde.

Daarom is het terecht dat OVC hem respect heeft betoond door hem voor de wedstrijden te gedenken.

Die wetenschap zal zijn vrouw Joke en de familie vast en zeker tot troost zijn.

Peter Kramer.

Milan werd op 07-01-1992 geboren als zoon van Frans Heerink en Hetty Heijink, een kerngezonde baby. Het gezin werd met de geboorte van Otmar echt compleet. Echter na enkele jaren openbaarden zich bij Milan symptomen, die er op duiden dat er iets met zijn spieren aan de hand was. Het bleek te gaan om een gen van Duchenne. Duchenne is een ingrijpende spierziekte die vrijwel alleen bij jongens voorkomt, de spieren verliezen langzaam hun kracht en uiteindelijk worden de ademhalingsspieren en het hart aangetast.

Naast dit gen bleek Milan gelukkig ook te beschikken over het chromosoom dat positivisme in je naar boven haalt. Want ondanks dat Milan in een rolstoel kwam, bleef hij een vrolijke jongen, die niet zielig was. Vrienden hoefde hij niet te zoeken, nee die zochten hem, omdat hij altijd vol grappen en grollen zat, bij Milan was het goed toeven. Zijn aura voelde voor anderen prettig aan. Milan was niet eenzaam, daarvoor straalde hij te veel. Van de weg die hij met zijn ziekte van Duchenne af moest leggen, maakte hij niet een onnodige lijdensweg. Alles uit het leven halen wat er nog aan moois in kan zitten, dat werd zijn drijfveer. Zo is Milan met de onmisbare hulp van thuis zijn weg gegaan.

Sporten was echter uitgesloten, terwijl voetbal zijn populaire sport was. Toch was hij actief bij zijn lievelingsclub OVC '21. Daar waar Otmar ook zijn plezier vindt. Broer Otmar speelde voor hem erbij, twee zijn sterker en behendiger. Milan werd jeugdleider van het team van Otmar. Als goed leider was Milan aanwezig als broer, als kenner, als supporter, maar bovenal als liefhebber. Alle wedstrijden was hij present. Voor de wedstrijd, in de rust en na de wedstrijd was het altijd gezellig toeven met Milan, ook voor de ouders van het team. Bij de B-junioren werd het succes als leider bekroond met een kampioenschap.

Bij het leiderschap hoort een coach jas, dus ook voor Milan. Wat was hij trots toen hij zijn coachjack kreeg. Het ontlokte de jonge coach de opmerking "Het is nu net of ik zelf ook voetbal". En zo treffend was het ook als Otmar of een teamgenoot scoorde en daarbij opsprong om de treffer te bejubelen. Dan maakte Milan in zijn hoofd een flick-flack. Wanneer iemand een niet te missen kans om zeep hielp dan had Milan de bal alsnog in de bovenhoek gejangeld. Schoot een speler een pengel strak in de hoek, Milan nam een Panenka. Milan zag het spelletje haarfijn en voorzag trainer Marcel Kuiper en leider Rob Kuijter van diverse tips, maar hij wierp zich niet op als wijsneus.

Naast jeugdleider was Milan binnen OVC '21 ook een aantal jaren actief als webredactie lid. Vanaf de lagere school was er grote interesse voor de computer. Zijn opleiding op Cibab Reclame & Media sloot daar passend op aan. Tot het laatst heeft hij zijn bijdrage hieraan kunnen leveren.

Onderzoek naar genezing van Duchenne kost veel geld. Dit moet veelal komen uit giften en donaties. Een groot evenement als de Duchenne Heroes Mountainbike Tocht draagt daar ook aan bij. Deze fietstocht vraagt veel van de renner en wordt verreden over 700 km met maar één doel: Duchenne spierdystrofie de wereld uittrappen.

Vorig jaar hield Frans Heerink op Witte Donderdag bij OVC '21 tijdens een forum een imponerende toespraak voor deze tocht. Niet alleen als vader voor Milan, maar ook voor al de lotgenoten die er nu zijn en er in de toekomst nog bij zullen komen. Een speech uit een vaderhart die mij is bijgebleven. Familieleden van Milan namen als FC. Milan deel aan de mountainbiketocht om zodoende geld in te zamelen. OVC '21 heeft er haar best voor gedaan door het organiseren van acties en in het najaar van 2013 werd een mooie cheque vanuit de club aan Milan overhandigd.

Op dinsdag 14 juli kwam er toch nog plotseling een eind aan het leven van Milan, 22 jaren jong. Groot was de belangstelling bij het condoleren waarbij veel OVC-ers aanwezig waren om Milan de laatste eer te bewijzen en afscheid te nemen van onze OVC-er. Zaterdag 19 juli is Milan in besloten kring naar zijn laatste rustplaats op Laarmanshoek gebracht.

Eén van de uitspraken van Milan was: "Voetbal is de belangrijkste bijzaak in het leven".

Milan, namens alle OVC-ers, bedankt dat wij in deze voor jou belangrijke bijzaak een rol mochten vervullen. Het maakt ons als vereniging trots en fier. Het plezier, dat je ons hebt gegeven is veel meer waard dan een kampioenschap. OVC '21 wil een vereniging zijn, die niet alleen speelt voor een kampioenschap of strijdt tegen degradatie, maar ook een vereniging, die mensen met elkaar verbindt. Dat is alleen mogelijk als je leden met

jouw instelling en warmte binnen de OVC- familie hebt. Wij hopen dat Otmar nog lang het blauw en wit mag dragen, want als wij hem zien spelen, zien we ook jou Milan.

In de rijke historie van OVC '21 staan namen van oprichters, spelers en bestuurders die van grote invloed zijn geweest. Jouw naam Milan als echte Hero mag in dit geschiedenisboek niet ontbreken, omdat je als sterke positieve OVC-er ons in de spiegel hebt laten zien dat je altijd..., altijd wat voor je club kunt betekenen.

Frans , Hetty , Otmar en Savanna, als OVC '21 hebben we heel veel respect voor de wijze waarop jullie Milan hebben bijgestaan. We wensen jullie alle kracht en sterkte toe om het grote verlies te verwerken.

Milan, waar je ook bent, het gaat je goed. Als er tijd is voor een bijzaak, dan zijn ook daar ongetwijfeld de kleuren blauw- wit.

2014

LATO

Precies twee jaar nadat Ommen was bevrijd van de tweede wereldoorlog werd Gerard Habers geboren in het buurtschap Giethmen. Gerard is de oudste in het gezin Habers en heeft vijf broers en twee zussen. Een groot talrijk gezin dat in 1956 verhuisde naar de Friesendorpstraat 26 in Ommen. In deze straat groeide Gerard op tussen De Zandmannen, de Woertinks, de Pasmannen, de Ottens, de van Durens, Sander Schuldink en de grondlegger van het schoolvoetbal: Hans Visscher. De Friesendorpstraat heeft talrijke en talentvolle OVC -ers voortgebracht , ook Gerard mag zich daar toe rekenen. Voor OVC '21 was de Friesendorpstraat de kweekvijver waar rijkelijk uit is gevist .

Er is geen straat in Ommen waar zoveel voetbaltalent is opgegroeid. Elke dag werd er met de putdeksels als doel op straat gevoetbald.

De lagere school (Sint Bernardus) heeft ook bijgedragen aan de ontwikkeling van veel OVC -ers. In de pauze werd altijd ongeacht de weersomstandigheden op de markt tegen een bal getrapt. Nat van het zweet, of van de regen en de schoenen kaal getrapt, werd daarna de les hervat. Dit waren mooie oefenwedstrijden voor de schoolvoetbalcompetitie. In de jaren '50 en '60 was de Bernardusschool zeer succesvol met het schoolvoetbal. De schoolvoetbal competitie stond onder leiding van wijlen Hans Visscher. Iedere jaar als de wisselbeker weer voor een jaar was veiliggesteld kwam de aanvoerder met de bokaal alle klaslokalen langs om onder luid applaus de trofee omhoog te houden.

Ook bij OVC '21 heeft hij zich weten te onderscheiden met voetbal en diverse functies. Dat de familie Habers bij OVC '21 is, komt door het toeval dat Bernard Habers in 1956 op een verloren zondagmiddag door het Laar fietst, daar ziet hij dat er wordt gevoetbald, Bernard stapt van zijn ijzeren ros en slaat het spel gade . Gebiologeerd blijft hij kijken en maakt een praatje met een OVC -er, dit alles was voldoende om de week erna weer te komen maar nu binnen de omheining.

Bernard is besmet geraakt met het OVC virus en draagt dat over op al zijn zoons. De liefde is wederzijds en groot ,25 jaar later werd Bernard benoemd tot lid van verdienste. OVC '21 heeft hem jong gehouden.

Al op jonge leeftijd meldt Gerard zich aan bij OVC '21 en doorloopt al de jeugd teams, veelal aangemoedigd door zijn vader. Ook de broers van Gerard, Wim , Toon,Rinus ,Benny en John spelen/speelden allemaal voor OVC '21. Ook schoonzoon Gerard Kleinheerenbrink, (van Zoghel) wordt door Bernard in 1972 gestrikt. Op 17- jarige leeftijd maakt Gerard zijn debuut in de hoofdmacht; zijn werklust is dermate groot, dat geen enkele tegenstander in slaap kan vallen, ballen die uit of naast lijken te gaan, zijn voor hem altijd een dankbare prooi. Het sterkste wapen van Gerard was zijn kopkracht, hierdoor kon hij zowel voorstopper spelen maar ook in de spits opgesteld worden. Als voorstopper bewaakte hij zijn tegenstander als een beroepschpiier. De spits van de tegenpartij kreeg geen centimeter ruimte! Als spits bleef hij onvermoeibaar trekken en sjoeren.

Zijn mooiste en succesvolste periode beleefde Gerard op het Laar met wijlen Wim Adema als trainer. Deze mental coach uit Dedemsvaart haalde alles uit de selectie en de kampioenschappen volgden elkaar jaar na jaar op. De allerlaatste wedstrijd die OVC '21 op het Laar in1976 speelde, leverde niet alleen een klinkende 7-1 overwinning tegen Zuidwolde op, maar ook wéér een titel. Wim Adema is de meest succesvolle trainer ooit bij OVC '21 geweest. Hij stond altijd als dirigent vol passie langs de lijn te dirigeren en liet zijn blauwwitte orkest swingen.

Gerard is in dit team een van de waterdragers en valt ook op door zijn gelijkenis die hij met verliezen van zijn haardos en zijn passie vertoont met de Poolse international Grzegorz Lato. Sander Schuldink (Capello) gaf Gerard in1980 de eretitel waardoor Gerard vanaf die dag door het leven gaat als Lato.

Lato besliste in en tegen Ens de bekerfinale door de winnende goal op zijn karakteristieke wijze binnen te schieten. Een onhaalbare bal wordt prooi van Lato en eindigt in het net. Een bus vol met blijde spelers en supporters keert met de beker terug naar Ommen.

Met het bereiken van de veteranenleeftijd wordt Lato na eerst jeugdleider te zijn geweest, speler/leider van de veteranen. Zijn oogappel Capello wordt zijn assistent samen vormen ze een sterk duo dat met het team grossiert in kampioenschappen. In 1984 wordt Lato nog even een half jaar hoofdtrainer nadat trainer Spanhaak zijn congé van het bestuur kreeg. Binnen het bestuur vervulde Lato de functie van hoofd technische commissie.

Het schoolvoetbal heeft Lato meer dan 15 jaar als penningmeester gediend. Ook hier was Capello zijn wederhelft. Het binnenhalen van de benodigde sponsorgelden om het toernooi financieel onafhankelijk te houden was zijn uitdaging. Door zijn achtergrond in de businesswereld, was deze taak op zijn lijf geschreven. Nooit gooide Lato tevergeefs zijn hengel in deze financiële visvijver, om hem daarna voor het Hans Visscher toernooi weer rijkelijk op te halen.

Na de actieve carrière heeft Lato nu paarden als grootste hobby. Deze staan op de stal bij zijn boerderij in Oudleusen. Met zijn friese ruiter Theo gaf hij acte de presente voor OVC '21 bij het 90-jarig bestaan. Theo en Pietske trokken in de Koninginnedagoptocht als span de paardentram volgeladen met OVC -ers en op de bok zat naast koetsier Lato, OVC -er Capello als palfrenier.

Grzegorz Lato

De Poolse Lato is geboren op 8 april 1950 in de buurt van Gdansk, een havenstad van vrijdenkers. Het Poolse voetbal stelde tot aan de beginjaren '70 niets voor. Geen palmares, geen huisstijl, geen traditionverein en geen tot de internationale verbeelding sprekende vedette. Polen werd klein gehouden, maar daar kwam vanaf 1972 verandering in. Samen met Wlodek Lubanski lichtte Lato het Poolse voetbal uit het donker. Het Poolse nationale team won goud op de Olympische spelen van 1972 en vier jaar later zilver.

Op het WK van 1974 won het Poolse elftal brons. Lato vormde het supersonische spitsentrio samen met Andrzej Szarmach en Robert Gadocha. In de halve finale won Duitsland met meer geluk dan wijsheid met 1-0. De risicovolle Poolse patronen verdronken letterlijk in de door een wolkbreuk onbespeelbare grasmat van het Waldstadion in Frankfurt. In de troostfinale kreeg de defensie van de uittredende wereldkampioen Brazilië geen greep op Lato's laatste beveling, en Polen pakte brons. Lato tekende voor de enige treffer. Vanaf de middellijn begon Lato aan een lang rush en liet met een lage schuiver in de verre hoek de doelman (Emerson Leão) kansloos. Grzegorz Lato speelde 100 interlands en scoorde 45 doelpunten, waarvan 10 goals op een WK werden gescoord.

Naast de onverzettelijke drive zijn de gelijkenissen tussen de twee Lato's groot en meer dan alleen het uiterlijk. Het was het kennersoog van Capello die dat ontwaarde.

Gerard Habers is zeer vereerd met zijn eretitel van Lato.

2013

CAPELLO

De oude Friesendorpstraat is één van de eerste nieuwbouwstraten in Ommen. Een klein straatje maar op voetbalgebied zo belangrijk, de kweekvijver van OVC '21. Onder meer de Jalvings, De Ottens, de Pasmannen, de van Durens (Crujffie), Henk Woertink (Rocco), de Habersen (Lato) en ook de grondlegger van het schoolvoetbaltoernooi, Hans Visscher, hebben daar hun roots liggen. Ook de trouwe hoofd sponsor van OVC '21 Mans Zandman is opgegroeid in de kweekvijver. In 2002 viel het oneven gedeelte 27-5 onder de slopers hamer om plaats te maken voor nieuwbouw die er echter niet passend bij aansluit. De even zijde 6-28 is gevrijwaard gebleven van de bulldozer en zou eigenlijk op de lijst van cultureel erfgoed geplaatst moeten worden.

Voor OVC '21 staat het straatje met stip op één wat betreft aanvoer van jeugdtalenten, achter iedere voordeur schuilt een OVC verhaal. In 1997 beschreef ondergetekende alle OVC bewoners in het boek de kweekvijver, grote vissen zijn er op gehengeld. Op maandagmorgen werd iedere waslijn opgesierd met het frisse blauwwit van OVC. Zo ook vanaf 1964 op nummer 18 in dat tenue speelde Sander Schuldink. Zoon van Hendrik Schuldink en Hendrikje Boone. Hendrik Schuldink was van beroep slagersknecht bij o.a. de joodse fam. de Haas.

Hendrik was een harde werker en heeft zich in de oorlogsjaren moedig gedragen en is daarvoor onderscheiden. Alexander Magnus Diederik roepnaam Sander werd geboren op zaterdag 22-5-1954 en was de vierde in het gezin Schuldink. Sander was een nakomertje, het broertje van Joke, Dineke en Jannie. Een groot geluk waar niet meer op was gerekend, dat het broertje door de grote zussen werd verwend was een bijkomstigheid en een logisch gevolg. De lagere school werd met speels gemak doorlopen en het vervolg was de LTS waar Sander zich het beroep van metselaar eigen maakte. Fysiek ongemak was de reden dat de troffel werd ingeruild voor een schoffel. De werklust van zijn vader zit in zijn genen, "arbeid adelt".

Als 10 jarige knaap maakte Sander zijn opwachting bij OVC. Geen grote technicus maar wel een betrouwbare middenvelder of degelijke rechts back. Hij doorliep alle jeugd elftallen tot en met de A-jun, daarna gingen de kicksen aan de wilgen. De overstap naar de zondag lag thuis gevoelig en daar het clubhart van Sander niet anders wou tikken werd hij vrijwilliger. De liefde en trouw werd niet aan een vrouw, maar aan de voetbal verklaard. Sander ging vlaggen, scheidsrechters en de toenmalige terreinknecht Hans Visscher assisteren eerst op het Laar en de Paardeweide, daarna op de Rotbrink.

Anno 2014 is Sander op sportpark Westbroek nog steeds actief als terreinmanager en zorgt hij er voor dat de vlaggen op tijd in top gaan en de lijnen kaarsrecht worden getrokken. Sander behoort tot de categorie 'echte helden van de velden'. Als scheidsrechter heeft Sander maar liefst 23 jaar de wedstrijden van OZC 8 in goede banen geleid. De gele kanaries van Marinus Steen (De Borrel) bestond uit coryfeeën die de sporen in het eerste al ruim verdiend hadden o.a Gerrit Kuiper (Kupertie), keeper Andre Petter, Gerrit Woertink (kweekvijver), Harry Wassens, Herman Blikman, Jan Warmelink (Sappie) en de onvolprezen aanvoerder van dit veteranengezelschap, Jan Otten. Een dreamteam dat voor de hoofdprijzen ging en de techniek de boventoon liet voeren.

Als je op visite gaat bij Sander dan vertelt de voordeur al veel over de bewoner op nr.18; de 2 stickers zijn veelzeggend, neegeen reclame en huis aan huis papieren rompslomp en de opvallende blauwwitte sticker, kom voetballen bij OVC '21. Ook de poster van de nieuwe plaatselijke politieke partij de VOV laat niets aan twijfel over. Bij binnenkomst vertelt het interieur nog meer over de liefdes van Sander het rood wit zwart van Feyenoord en het blauw wit van OVC '21 overheersen en kleuren de kamer. Elftal foto's, vaantjes en een grote foto van Sander met zijn idool Willem van Hanegem zijn veelzeggend, een museum in het klein.

De ontmoeting met de kromme was in 1994, toen op 14 mei OVC '21 tegen Feyenoord (1-2) speelde, een jongensdroom die uitkwam. De adoratie voor Feyenoord en met name de kromme gaat zover, dat de kanarie naar Willem is vernoemd. Als het gele zangvogeltje begint te fluiten dan kun je met een beetje fantasie zelfs het clublied van Feyenoord, "het hand in hand kameraden" horen. Dichterbij huis is zijn andere voetbalvriend OVC'er Gerard Habers (Lato) te vinden, gezamenlijk zijn ze opgegroeid in de kweekvijver. Ook hier houden OVC '21 en Feyenoord wat dat betreft elkaar in balans. Deze herinneringen aan de Kromme en Lato maken van Sander een emotioneel mens en een traan kan dan opwellen en rollen.

Samen met Lato was Sander jarenlang leider van het veteranenelftal, het team opgebouwd uit veel oud eerste elftalspelers met o.a Jan Bijen, Lody Bosch, Gerard Broekhof, Jan Zeewuster, Gerard Kleinheerenbrink (van Zoghel), Lex Braakhekke, Gaitie Jansen (kanon), Berend Luttel, de gebroeders Egbert en Jan Henk Pasman, Henk Meijerink en ook onder getekende mocht deel uitmaken van dit eliteteam. De kampioenschappen werden aaneen geregen, als betrof het een meter lange cocktailprikker.

Sander regelde als leider de zaakjes strak, discipline moest er zijn, zo ook voor de drie Italiaanse spelers die begin jaren negentig deel uitmaakten van de selectie. Op zekere dag waren ze alle drie te laat..., Sander tikte op zijn horloge en verwees ze linéa recta naar de reservebank. Eén van hen lispelde nog net verstaanbaar: "Capello", inderdaad de keiharde successtrainer van het grote AC Milan.

Bijnamen of liever eretitels; Sander heeft er veel bedacht zoals o.a. De Kruik of Beun, maar nu maakte hij met Capello zelf deel uit van dit elitegezelschap. De relatie van Capello en Lato gaat verder en dieper want ook bij het Hans Visschertoernooi werkten ze prima samen. Lato zat in het bestuur en zorgde er voor dat er voldoende sponsors waren om het toernooi financieel te ondersteunen. Capello zorgde uiteraard dat de velden er picobello bij lagen en was op de dag van het toernooi gehuld in het zwart om de wedstrijden neutraal in goede banen te leiden.

Het hoogte punt van de vriendschap tussen Capello en Lato lag echter niet op het veld maar was tijdens Koninginnedag 30 - 04 - 2011. OVC '21 vierde dat jaar haar 90 jarig bestaan en nam met maar liefst 4 praalwagens deel aan de traditionele optocht door Ommen, waaronder de paardentram van Lato met in het tweespan de Friese parels Pytske en Theo. Lato was de koetsier en werd door Capello als palfrenier geassisteerd, het werd voor Capello een onvergetelijke dag.

De grote liefde en werklust werd door OVC '21 beloond; tijdens de najaarsvergadering op 28 -10-1998 werd Sander benoemd tot lid van verdienste. Sander spreekt de wens uit dat het Hans Visschertoernooi tot in lengte van jaren mag blijven bestaan. Een stille wens, die spreek je niet uit maar deze laat zich raden, gezien zijn staat van dienst moet de wens in vervulling kunnen gaan.

Als je 50 jaar lid bent van een voetbalvereniging die dicht bij het eeuwfeest is, dan zou de wederzijdse liefde nog weer eens bevestigd worden.

Detitel zou ook prachtig op de conduitestaat van Sander staan.

Feyenoord, OVC21 en het Hans Visschertoernooi,.... zij kunnen onvervalst rekenen op de support en liefde van Capello.

Het jonge gezin Bernard Willemsen – Anna Schokker woonde in het buurtschap Varsen op het adres O 11. Nederland was bezet door Duitsland; de tweede wereldoorlog was ook voelbaar in Ommen. Daar Bernard Willemsen boer was en een stuk of 6 koeien melk werd er in het jonge gezin geen honger en armoede geleden. Hoe anders was dat in het westen van het land. Daar werd de tirannie van de bezetter dagelijks aan den lijve ondervonden. In deze donkere oorlogstijd kwam er toch opnieuw weer vreugde, want Marietje kreeg op 27 juli 1941 een broertje. Johannes Hermannus Willemsen kondigde met gekrijst een nieuw leven aan. Zijn geboorte betekende licht in de oorlogsduisternis. Vader Willemsen was een trotse boer, want misschien was dit wel de beoogde opvolger om de boerderij voort te zetten. Het gezin zou nog rijker worden door de geboorte van Manna, Marinus, Everhard, Benny en zusje Willy.

Naast trotse boer was Willemsen ook nog voetballiefhebber. Op zondagmiddag ging Bernard, als het werk aan de kant was, graag naar het Laer waar OVC speelde. "Wie weet gaan mijn jongens ooit nog voor OVC spelen en misschien", zo dwaalden zijn gedachten verder, "worden ze net zo goed als de gebroeders Makkinga".

Een stuk weiland werd omgetoverd tot speelveld waar ook de buurlingens Henk, Egbert, Jan en Leen Pasman regelmatig waren te vinden. Het buurtschap Varsen kon na de oorlogsjaren een behoorlijk streekelftal op de been brengen. Een selectie die bestond uit de Familie Ramaker, Jutten, Schuurman, Hogeman, Kodden, de Pasmannnetjes, Gerrit de Jonge en uiteraard de gebroeders Willemsen. Als de koeien gemolken waren dan stond vader Willemsen trots langs de lijn. Zelf was hij zijn vader op 6 jarige leeftijd verloren, veel van wat hij in zijn jeugd had gemist kreeg hij nu terug. Daardoor vond hij het ook goed dat de spelertjes op de deel mochten pauzeren en dat was maar heel fijn bij het gure koude winterweer. Tijdens deze pauze werden ze door moeder Willemsen getraakteerd op warme thee met koek. Als de pauze wat te lang duurde werden de spelertjes wat baldadig en dat was te merken aan de melkproductie. De koeien lieten, zoals dat zo mooi genoemd werd, de melk niet meer schieten.

De oudste zoon doorliep met speels gemak de Sint Bernardus school. Daarnaast bleek al snel dat Johan een aardig potje kon pingelen met de bal. Het jochie wou graag bij OVC spelen, maar dan moest je minimaal 12 jaar zijn. Bij V.V. Vilsteren had de voetballer in spé al wel laten zien wat hij in huis had.

OVC had ook in de jaren vijftig een mooi en sterk eerste elftal met o.a. de gebroeders Jan en Gait Makkinga. Jan speelde 27 jaar onafgebroken in dit elftal en staat te boek als beste OVC voetballer ooit, maar ook Gait was een onverzettelijke OVC'er. Gait zag het jonge broekie van Willemsen pingelen en was er direct gecharmeerd van en haalde hem naar OVC. De OVC-ers aan de zijlijn zagen de kunsten van de B.junior en vroegen aan OVC medeoprichter Hein Lokin: "van wie is die pingelaar er één?" Hein zei daarop doodgevoerd: "oh.. dat is Wilkes". De bijnaam werd een eretitel.

Faas Wilkes was een speler die van 1949- 1952 bij het grote Inter Milaan furore maakte. Faas was een dribbelkoning die bekend stond om zijn lange rushes. De speelstijl van Johan vertoonde veel overeenkomst en ook het uiterlijk deed veel denken aan Faas. Allebei hadden ze een mooie donkere haarbos. Faas Wilkes begon zijn carrière in 1940 bij Xerxes en beëindigde deze daar ook in 1964. Servaas Wilkes *13-10-1923 †15-08-2006.

Bij de fam. Willemsen in Varsen werd het voetbalveld steeds vaker bespeeld. Elke tweede kerstdag kwam voor het jaarlijks officiële duel Varsen Ommen scheidsrechter Hans Visscher. Gekleed in een lange winterjas met achter op de fiets een paar jochies zag je hem van ver al aankomen. Aan het stuur bungelde een net met daarin de wedstrijdbal en aan zijn neus hing een waterdruppel. Na een klein toespraakje van de twintigjarige Hans werd onder zijn leiding afgetrapt. Zo ontstond op het veldje van boer Willemsen het schoolvoetbal toernooi. Aan het eind van deze vriendschappelijke wedstrijd zorgde Hans altijd voor een surprise. De zoon van bakker Hurink(ACO), Jenne, (Jan) bracht met zijn ronkende motor altijd op het goede moment een grote krentenwegge, die door Hans onder luid applaus aan de boerin werd aangeboden.

Een mooie anekdote was het volgende: de schoolvoetbalcommissie had besloten de (voetbal)doelen voor de jeugd te verlagen. Er werd een lat onder de bovenlat gehangen. Zo kreeg een keeper de kans om een bal uit de bovenhoek te plukken.

Afgesproken werd dat indien de bal tegen de bovenste lat kwam het dan een achterbal zou zijn. Hans Visscher leidde de wedstrijd. Bij een stand van 0-0 werd er tegen de bovenste lat geschoten. De bal caramboleerde via de rug van de keeper in het doel. Hans wees door de hectiek en de emotie die ontstond gedecideerd naar de middenstip. (1-0) Meester Kamphuis rende het veld in om de arbiter op zijn dwaling te wijzen. Echter Hans was niet te vermurwen, met de woorden: "het is een glaszuiver doelpunt; ik heb het zelf gezien," beargumenteerde de arbiter zijn beslissing. Het bleef deze wedstrijd bij deze treffer.

Nederland herrees na de oorlog uit de as en de zestiger jaren brachten veel voorspoed. Johan (Wilkes) en zijn broers Marinus en Benny speelden allen bij OVC. Voetbal zat bij de Willemsen in de genen. De rol van Bernard als

stimulator is ongetwijfeld van grote invloed geweest. Benny was gezegend met een goede techniek maar haalde het eerste elftal sporadisch. Marinus had een voorbeeldige wedstrijdmentaliteit en speelde jarenlang voor V.V. Hoonhorst. Johan debuteerde op 17 jarige leeftijd in het eerste elftal in de uitwedstrijd tegen ZBC (Zweelo). De Zwolse oefenmeester, wijlen Ab van .de. Bent, bracht de pingelaar de nodige kneepjes van het vak bij, waardoor Wilkes leerde om ook in het teambelang te spelen, zonder de kwaliteiten en vooral het plezier bij Wilkes weg te halen. Het ontzag voor Meneer Van de Bent was groot.

In 1972 ging Johan bij OZC spelen. Door de overstap miste Johan de gloriejaren onder trainer Wim Adema en zijn eretitel verloor aan glans. Bij OZC speelde Johan 6 jaar in het eerste elftal. Daarna kwam er een vervolg in het laagste elftal. Johan Willemsen speelt nog steeds en heeft op het rustieke veld het Laer, de Paardeweide, Haarsweg op de Rotbrink en nu op sportpark Westbroek gespeeld. Deze carrière bracht hem in totaal 7 kampioenschappen. Door de overstap werd Wilkes weer Johan en een OZVCer.

Opvolger voor de boerderij Varsenerweg 10 werd Johan niet. Hij koos voor het beroep van onderwijzer. Zijn onderwijs carrière begon, hoe toepasselijk, op de Sint Bernardusschool. Na achttien jaar werkzaam te zijn geweest in Zwolle sloot Johan zijn loopbaan, ook na eveneens achttien jaar, als directeur in het speciaal onderwijs in Almelo af.

Op openbare ulo maakte Johan kennis met meester Johan Kamphuis .Deze man was de grondlegger van het huidige Hans Visscher Schoolvoetbaltoernooi. Meester Kamphuis zag in de jongen van Willemsen een bekwaam bestuurder en haalde hem op 17 jarige leeftijd bij de schoolvoetbalcommissie. Meester Kamphuis had het goed gezien. Johan Willemsen bleek een trouw bestuurder en bleef maar liefst 50 jaar verbonden aan het schoolvoetbal. Mede onder zijn leiding als voorzitter groeide het door OVC21 georganiseerde toernooi uit tot grootste sporttoernooi in de gemeente Ommen. Een evenement dat honderden jongens en meisjes naar het sportpark trekt. In 2008 nam Hans Mensinga de voorzitters hamer over.

Bijzonder en onvergetelijk voor Johan en zijn vrouw waren de jaren waarin de zonen Edward en later Oscar samen deel uitmaakten van het vlaggenschip van OVC21 . Edward scoorde op neutraal terrein(Westerbork) in de beslissingswedstrijd tegen Veendam op 31 mei 1993 met zijn befaamde linker de tweede treffer . OVC21 promoveerde door de 2-0 zege naar de tweede klasse. Edward was een speler met een geweldige traptchniek. Oscar die ook linksbenig was bezat een prima wedstrijdmentaliteit en speelde altijd als een terriër. Hij ging door tot het randje en zou een voorbeeld kunnen zijn voor de hedendaagse jeugd. Grootvader Bernard heeft Edward nog zien spelen voor de blauw witten. Edward en Oscar hebben de voetbalschoenen al lang aan de wilgen hangen. Johan en Mieke bezoeken nog altijd trouw de wedstrijden van het eerste elftal van OVC21.

Met het klimmen der jaren komt er meer tijd voor een wandeling. Zo zie je ze samen met vrienden langs de Reggedijk. Een mooie gelegenheid om te keuvelen over de 4 kleinkinderen.

Voor de Ommer gemeenschap maakt Johan al 12 jaar deel uit van de gemeenteraad. Vergaderen en lobbyen ook daar voelt hij zich wel bij. Johan is inmiddels de nestor van de raad. De invloed van vader Bernard is verder gegaan dan alleen maar voetballen

Echter onder het 3-delig vergaderkostuum schuilt nog altijd het voetballertje dat zich ooit als 12 jarig jochie aan melde bij OVC21. Johan Willemsen is altijd gebleven wat hij het liefst was een speler á la..... Wilkes.

JANUARI 2013: (TERUG BLIK 2012). VERLEDE TIJD

Het jaar 2012 ligt alweer ruim achter ons . De goede voornemens die sommige mensen elk jaar weer hebben , zijn hopelijk nog geen verleden tijd, want dan sta je niet erg sterk in je schoenen. Voor OVC21 begon het jaar met de traditionele snertloop. Anders van opzet dan andere jaren, als er geëvalueerd wordt door de vrienden van OVC21 dan zal t.z.t. blijken of het een vervolg in deze vorm krijgt. Wat niet geëvalueerd hoeft te worden is de voortreffelijke snert van Miny Kortman en Jan Henk Pasman. Het was weer ouderwets om je vingers bij af te likken.

Als ik in mijn gedachten nog even terug ga naar het voorbije jaar dan dwalen mijn gedachten naar de uitreiking in januari bij de sportverkiezingen in de Carrousel. Daar ontving het veteranen team van OVC21 de pluim voor het kordate optreden op 18-09-2011 bij de hartstilstand van Freddy Marsman.

Het Hans Visscher toernooi op 11 april was weer een grandioos mooi succes. Bij de jeugd waren er diverse kampioenschappen te vieren. Ook dwaal ik nog even weer terug naar 22 april de dag dat het eerste elftal in Luttenberg magistraal kampioen werd van de vijfde klasse. Het kampioen schap waar al zolang op werd gewacht werd groots en waardig gevierd.

De vrienden van OVC21 deden mee met de koninginnendag optocht het zou mooi zijn als dit een traditie wordt. Je kunt je als vereniging voor een groot publiek etaleren . Ook bij de sport bissingh dag waren de vrienden actief in samenwerking met andere sportverenigingen.

De witte Donderdag was weer een mooie verrassing met dit keer als gasten Hans Kraay senior en John Rep. Het was een boeiende avond wat mede kwam door de onvolprezen verslaggever Evert Ten Napel. De ene

anekdote was nog sterker en mooier dan de andere . Wat mij opviel was dat de jaren meer vat hebben gekregen op Rep dan op Kraay die er nog zeer patent uitzag. Ook dit jaar zullen Jeroen Seisveld Erwin Marsman en Ron Huizing weer een aansprekende voetbalgast presenteren.

Nog een voetbalgrootheid uit vervlogen tijd die ons sportpark aandeed was Dick Jol. Voor de camera's van RTL 4 werd onder leiding van deze oud top arbiter de wedstrijd van OVC21 veteranen tegen de S.V.Raalte uitgespeeld. Deze wedstrijd werd door de hartstilstand van Freddy Marsman gestaakt . Nu was er de gelegenheid om de wedstrijd uit te spelen en de emotie's de vrije gang te laten gaan. Op deze zonovergoten zondagmiddag waren er vreugde tranen in en rondom het veld. De uitzending van RTL4 gaf een goed beeld van deze gebeurtenis die veel impact had op een ieder.

Als positief vervolg op de hartreanimatie van Freddy is er bij OZC en OVC21 een aed apparaat bij de clubhuizen geplaatst. In het clubhuis van OZC is op 03 september een hartreanimatie cursus gegeven. De opkomst was groot het geeft een veiliger gevoel dat er nu meer mensen bij een hartstilstand hulp kunnen bieden.

De grootste voetbal happening die in mijn gedachten voorbij schiet was de wedstrijd op 5 juli tegen kersverse eredivisionist PEC Zwolle. Het krachtverschil was groot maar liefst 13 keer kondigde lady speakster Simone Jansen een Zwolse treffer aan. Haar zoetgevooisde stem deed de pijn van de tegendoelpunten verzachten. Voor OVC21 was de winst de geweldige organisatie waardoor alles vlekkeloos verliep.

Aan het begin van het nieuwe seizoen werd het kabouter voetbal opgestart. Deze mini's ,maken één keer per twee weken op speelse wijze kennis met de leren bal en met OVC21. Jong geleerd is vaak oud gedaan .

Meer dan een gedachte maar een blijvende herinnering was de herdenkingstocht op woensdag 3 oktober in de binnenstad voor de 27 omgekomen joodse Ommenaren. Zeventig jaar geleden werden de joodse Ommenaren gedeporteerd naar de vernietigingskampen. De 27 fakkels werden door jeugdige OVCers gedragen als eerbetoon aan OVC medeoprichter Hartog De Levie. Meer dan 160 OVCers liepen op deze gedenkwaardige dag mee. Het was voor OVC21 een grote eer, en ook iets om trots op te zijn dat met name de jeugdleden er zo passend mee om zijn gegaan.

Van een heel ander karakter was zaterdag 3 november op deze dag werd door machinist Gerrit van Elburg en stoker Jan Pelman de OVC21 zoutexpres in gang gezet. Veel OVCers hebben acte de présence gegeven op deze verkoopdag van strooizout. De opbrengst gaat naar een nieuw nog aan te leggen panna veld. Een mooie dag voor de vereniging en uiteraard voor onze schatbewaarder die zelf het voortouw nam met de al eerder genoemde stoker.

Het jaar eindigde voor OVC21 met een rouwrand. In de nacht van zaterdag op zondag 9 december overleed, lid van verdienste , Evert Kothuis op 78 jarige leeftijd . Evert heeft zich vanaf zijn jeugd voor OVC ingezet eerst actief als keeper. Zoals alle doelmannen was ook Evert niet onpasseerbaar echter als Evert het op de heupen had dan bleef de nul voor de tegenstander op het score bord staan. Zijn reddingen waren fabuleus en leverde hem de bijnaam zeg maar gerust eretitel Zwarte Panter op. Ballen in de bovenhoek waren een vaste prooi voor de panter en ook in een scrimmage dook de panter met een vervaarlijke schreeuw zich op het leren monster . Na zijn keepers loopbaan heeft Evert zich altijd op de achtergrond voor de club ingezet als jeugdleider . Vooral bekend was Evert in de laatste decennia s als scheidsrechter. Geheel in de stijl van zijn bijnaam altijd keurig in het zwart. In het voorjaar werd Evert ziek en deze strijd was niet te winnen. Evert Kothuis zijn naam of bijnaam van zwarte panter zal altijd met respect binnen de vereniging worden genoemd.

Zo dwaalden mijn gedachten even terug naar wat er het afgelopen jaar zoal gebeurde beseffende dat ook gedachten kunnen verdwalen en daardoor fragmenten missen . Gedachten kunnen je even weer mee nemen naar de verleden tijd.

DECEMBER 2012 IN MEMORIAM EVERT KOTHUIS

De Zwarte Panter.

Evert zijn wieg stond in een eenvoudige woning aan het bleekie. Evert groeide samen op met twee zussen en een broer. Op jonge leeftijd verhuisde het gezin van vader Mans naar een stadsboerderijtje in de oude stads wijk Jeruzalem. Zijn jeugd verliep zoals toen gebruikelijk was; sober en eenvoudig . Evert was als hij vrij van school was altijd aan het voetballen op het bleekie daar kwam zijn talent als keeper naar boven. Samen met de gebroeders Gerrit en Hendrik Ekkelkamp werd er menige schoen aan gort getrapt. Ook kon een voetbalpartijtje soms uit de hand lopen maar voor dat de Ommerboys huiswaarts keerden werd de vrede weer getekend. Zo ontstond echte kameraadschap en werd je karakter in de crisis jaren gevormd. Water uit de put van de fam. Oldeman werd gebruikt om je op te frissen en tevens je dorst te lessen.

Op jonge leeftijd ging Evert al aan het werk eerst in de het bos met paarden bomen slepen werk dat hij graag mocht verrichten. De kracht van het paard en de rust van de natuur daar genoot de nog jonge Evert van. Na

enkele jaren werd Evert een bekwaam Metselaar die altijd volop aan het werk was en daardoor een goed belegde boterham verdiende.

Zijn grote hobby was naast tuinieren OVC₂₁. De liefde voor de voetbal werd door zijn vader sterk aangewakkerd. Mans Kothuis was een trouw bezoeker en stond altijd aan de lijn bij uit en thuiswedstrijden. Bij de B- en A-junioren stond Evert al onder de lat. Echter zijn bijnaam de Zwarte Panter verdiende hij als keeper van het eerste. Was de concurrentie even beter dan stond Evert met even veel passie geheel in het zwart gekleed als sluitpost bij het tweede elftal. De club was boven alles verheven. Fabuleuze reddingen heeft de panter op het laar verricht. Tijdens zijn militaire dienstperiode hield zijn teamgenoot Henk Schuurman Evert per brievenpost op de hoogte van de verrichtingen van de OVC-ers. De zwarte panter had met spits Gerrit Ekkelkamp een eigen voetbaltaal ontwikkeld als Evert de bal de bal twee keer stuitte dan wist Ekkelkamp dat er een diepe bal kwam, bal aan de voet dan bleef de bal laag aan de grond in de achterhoede. Tijdens zijn actieve carrière was Evert jeugdleider en door zijn rustige uitstraling geliefd bij zijn jongens.

Trouw was Evert aan zijn vader Mans die op het eind van zijn leven in verzorgingshuis Clara Feyeoena Heem te Hardenberg was opgenomen. Op de fiets deed Evert deze bezoeken en onderhield zo de warme band met zijn Vader tot aan diens dood toe.

Na de actieve voetbal periode bleef Evert actief in het zwart maar nu als scheidsrechter. Zijn rechtvaardigheidsgevoel opgedaan op het bleekie kwam hem nu van pas want Evert bleef altijd neutraal en gaf waar nodig een passende reprimande een stukje opvoeding was soms nodig dat voelde de panter wel aan. Een wedstrijd was voor Evert pas goed als er geen kaarten aan te pas kwamen. Bij het jaarlijkse Hans Visscher schoolvoetbal toernooi ontbrak Evert nooit en ook daar was Evert een voortreffelijke leidsman die onopvallend zijn wedstrijd floot. Als clubman bezocht Evert ook trouw de ledenvergaderingen , bij de rondvraag kwam er altijd wel een waardevolle vraag of suggestie ingegeven door zijn OVC hart. Binnen de werkgroep cultuur en historie had Evert een waardevolle invloed op de inrichting van clubhuis De Spil.

Bij het 90 jarig bestaan van OVC₂₁ deed Evert gekleed als scheidsrechter mee met de Koninginnedag optocht, op de wagen aan tafel gezeten met Peter Kramer en Herman Kortman genoot de panter volop van het publiek langs de kant. Zijn gulle lach en humor spreidde hij tijdens de optocht ten toon.

Evert werd op 30-03-1971 benoemd tot lid van verdienste. Een benoeming waar hij altijd trots op is gebleven.

Aan het begin van dit jaar kreeg Evert gezondheidsklachten die ernstig van aard bleken te zijn. Een zwarte panter eigen vocht hij voor zijn gezondheid. Opgeven zo zei hij doe ik niet, ook nu kwamen zijn ervaringen opgedaan in zijn jeugd op het bleekie van niet zeuren bij een tackel naar boven. Moedig bleef Evert tot aan het eind, de laatste keer dat ik hem bezocht zei hij dat het lopen steeds zwaarder werd. Maar ook tijdens dit bezoek ging het gesprek niet over zijn ziekte maar over OVC'21. Over de joodse herdenkingstocht en over de penningmeester Gerrit van Elburg het deed Evert zichtbaar goed dat OVC'21 de wind weer in de zeilen heeft. De trouwe bezoeken van Henk Pasman daar keek hij naar uit. De laatste weken ging de gezondheid van Evert echter snel achter uit waardoor hij beneden in de kamer op bed kwam te liggen. De Zwarte panter kon de strijd niet meer winnen. In de nacht van Zaterdag op Zondag 9 december overleed Evert. OVC₂₁ verloor een sieraad en een voorbeeld voor velen echter zijn naam zal altijd blijven doorklinken binnen de vereniging.

Namens OVC₂₁ wens ik zijn vrouw kinderen en kleinkinderen veel sterkte toe om dit grote verlies te verwerken. Zij verliezen een liefhebbende echtgenoot en een zorgzame Vader en Grootvader. Evert bedankt voor alle goeds wat je aan OVC₂₁ gaf. Zwarte panter rust zacht.

NOVEMBER 2012 STOLPERSTEINE

Het Duitse woord stolperstein is te vertalen als "struikelsteen". Ze herinneren aan mensen die door de nazi's zijn gedeporteerd en vermoord. Het is een keisteen dat aan de bovenkant bedekt is met een dun messing plaatje. In dit plaatje staan de naam, geboortejaar, deportatie datum en plaats en datum van overlijden gestanst.

De stenen liggen vlak in de straat gelijk met de andere bestrating maar zullen opvallen door hun kleur en licht weerkaatsing. De aandacht van de voorbijganger zal er door aangetrokken worden om stil te staan en de informatie op de struikelsteen te lezen.

De voorbijganger moet door de knieën en het hoofd buigen. Daardoor buigt de voorbij-ganger als het ware voor het slachtoffer. Het struikelen is dus niet letterlijk struikelen maar symbolisch bedoeld. Struikelen mag je er over met je hoofd of met je hart.

Op initiatief van de stichting joods Ommen worden op maandag 4 maart de stolpersteine gelegd. Op 8 locaties worden vanaf 09.00 de 27 stenen gelegd.

Een stuk geschiedenis wordt zo weer zichtbaar.

Bij de herdenkingstocht waren jeugdige OVC-ers de fakkeldragers en ook bij de stenen legging zullen jeugdige OVC-ers een bijdrage aan deze bijzondere gebeurtenis geven. Carles Bemboom zal als leerkracht van de

dennenkamp school met zijn leerlingen OVC21 vertegenwoordigen. Namens OVC21 zullen deze veelal jonge OVCers lichtjes plaatsnemen bij de struikelstenen. Ook zal er een afvaardiging van het bestuur aanwezig zijn. De Stolperstein van OVC21 oprichter Hartog De Levie is door OVC21 geadopteerd. Een mens is pas vergeten als zijn naam niet meer wordt genoemd.

OKTOBER 2012 DE OVC'21 ZOUT EXPRESS

Op het moment dat ik deze column schrijf is het volop winter. Het landschap is bedekt met een dik pak sneeuw en door de strenge aanhoudende vorst zijn de schaatsen uit het vet gehaald. De schaatskoorts loopt hoog op. Tochten worden gereden voor het plezier of voor de eer. Kortom Nederland is in de ban van de ijzers. Cristijn Groeneveld werd op het Veluwe meer Nederlands Kampioen op natuurijs. Het amateurvoetbal ligt stil zelfs de kunstgrasvelden zijn onbespeelbaar. De winter kent zo zijn bekoringen maar ook zijn ongemakken. Gladheid is er één van, een val komt altijd onverwachts voor je het weet zit je in het gips. Vroeger werd er door een ieder veel meer aan gladheidsbestrijding gedaan dan heden ten dage. Je stoepje schoonhouden dat hoorde bij de opvoeding, de jeugd kent het niet meer. Daarom is het goed ze er op te wijzen dat de verantwoordelijkheid verder gaat dan de voordeur. Om de gladheid te bestrijden is zout een ideaal en probaat product om te gebruiken

Op initiatief van Jan Pelman en Gerrit van Elburg is OVC21 vorig jaar gestart met een strooi zout verkoop actie. De bevoorrading van o.a. het industrieterrein begon op vrijdagmiddag 2 november door de initiatiefnemers. Op de zaterdag daarna werd de grote zout express in gang gezet. Een groot aantal OVCers had zich in het clubhuis verzameld om zout te verkopen. Na dat de bestelbusjes van de Larcom vol waren geladen vertrok de zout express. Onder aanvoering van opper chauffeur Capello (Sander Schuldink) vertrok de zout express. Zelf was ik ook actief aanwezig en met een aantal OVC'ers lag ons werkterrein in de Wolfskuil. Het werd voor velen waaronder ik mezelf ook schaar een mooie gezellige dag die doorspekt was met humor. Carles Bemboom had in de middagpauze met zijn personeel de tafel gedekt om de inwendige mens van nieuwe energie te voorzien. Het smaakte voortreffelijk en de anekdote ó vlogen over de tafel, de lachspieren werden optimaal getest.

Verkopen is een spel op zich waarbij je je ook nog weleens kunt vergissen het heeft wel iets van voetbal je kunt niet inschatten waar je succes zult behalen. Het overkwam mij bij hotel Paping vol goede moed ging ik naar binnen met onder mijn arm een 10 kilo zak OVC'21 zout. Mijn gedachten waren dit zakje blijft hier achter. Echter de Big Boss Ron Nijhof was afwezig en zonder hem worden er geen aankopen gedaan zo deelde de vriendelijke balie secretaresse mij mee. Tot overmaat van ramp was het zakje inmiddels ook nog gescheurd. Ongewild was ik al aan het strooien. Eenmaal buiten ontwaarde ik Hans Blikman, die van Ommen kwam aanfietsen. Hanssss.....stop riep ik naar hem, je vader (Herman) is zout nodig, is dat zo Habers was zijn antwoord, ja zei ik hij is dringend zout nodig. Wil mijn vader wel zout van OVC21 zo ging Hans verder, jazerker wel counterde ik want zes jaar terug verkocht ik hem een lot van 45 euro, dus zout wil Herman ook wel en dat er een scheurtje in de zak zit vind je vader ook niet erg. Hans was overtuigd en toverde een briefje van 5 uit zijn kontzak en nam de zak onder de snelbinders mee richting wolfskuil. Habers zo zwaaide hij mij na, succes vandaag, dank je jongen riep ik op mijn beurt en de groeten aan je vader.

Ook bijzonder was dat Gerard Cents bij huis weg reed en gesommeerd werd om te stoppen op de Hammerweg. Achter hem vormde zich al een kleine file waarna zijn vrouw vroeg waar het stopteken voor was. Fam. Cents de winter staat voor de deur en met die grote oprit mag zout niet ontbreken. Gooi maar enkele zakken neer en de money haal je volgende week maar. De deal was snel rond voor dat de opstopping tot ongelukken zou leiden.

Een mooie verkoop was aan de Goudkust waar ik aanbelde en de vrouw die opendeed op mijn begroeting, mij antwoordde met haar vinger op haar mond zou je willen fluisteren want mijn buurman die spoort niet en hij hoort alles. Al fluisterend zei ik naar haar toegebogen mevrouw u loopt al met krukken en als de winter toeslaat is een val zo gemaakt. Op meer dan gedempte toon zei ze ja ja lijkt mij een goed plan voorkomen is beter dan genezen. Met een opgestoken hand zonder wat te zeggen vervolgde ik mijn weg. De buurman is nog altijd onwetend van de aankoop. Dit soort verrassingen maakt het verkopen leuk.

Zo ook deze verkoop bij de fam: Lenters zij hebben een bordje op de deur gelieve niet aan te bellen, aan de deur wordt niet gekocht. Het echtpaar zat gezellig in de woonkamer op mijn zwaaien voor het raam kwam Lenters aan de deur. De heer Lenters heeft als hobby jagen en is dan altijd in gezelschap van zijn Duitse staander langhaar. Heer Lenters zo begon ik mijn verhaal ik heb niet gezondigd door aan te bellen maar ik wil je niet tekort doen door de aanbieding van het strooizout, i.v.m. de gevaarlijke trap, aan je voorbij te laten gaan. Na zijn aankoop vertelde ik hem nog even dat onze penningmeester Gerrit van Elburg en mijn zoon een Duitse staander korthaar hadden aangeschaft. Prachtig zei Lenters maar dan wil ik voordat je verder gaat nog even het verschil aangeven van een langhaar, draadhaar en een korthaar. Vol passie maakte hij mij duidelijk wat de

verschillende kenmerken van deze geweldige jachthonden zijn. Met nog meer kennis over deze mooie jachthonden vervolgde ik mijn verkoop pad.

Dit soort mooie ervaringen hebben meer OVC-ers deze dag gehad o.a. Benny Habers die de Burgermeester in het centrum van Ommen tussen het winkelend publiek een zak OVC'21 zout verkocht.

Een mooi staaltje verkoopkunst demonstreerde Benny door bij molen de lelie de winkel binnen te stappen. Wetende dat er buiten pallets vol met stroozout liggen opgeslagen. Op de vraag aan Rita is er hier nog meer stroozout nodig schoot de vrouw van molenaar Anton Wolters in de lach. Nee zei ze we hebben genoeg, echter de humor kon ze wel waarderen. Met een ferme tik op de kassalade haalde ze een briefje van vijf te voorschijn . Het zout mag je houden maar we doneren graag een bijdrage aan OVC'21 .

Mindere ervaringen waren er natuurlijk ook maar die moet je wegstrepen dat doe je met een onverdiende nederlaag bij het voetbal ook.

Over de kwaliteit van het zout is geen discussie nodig, oud bakker Jan Hengelaar (Stationsweg) verzekerde mij, wij halen elk jaar een emmertje zout maar het is ons gebleken het OVC zout gaat boven alles. Het heeft een geweldige langdurige werking.

Zaterdag 3 november was voor OVC'21 een mooie en succesvolle dag een ieder die op welke wijze aan dit succes heeft bijgedragen hartelijk dank daarvoor. Voor diegene die nu verstek moest laten gaan er komen nog meer van deze mooie verkoop dagen. Wees er dan bij het is ook meer dan goed voor de homogeniteit binnen de vereniging.

O, ja de opbrengst gaat naar het nieuw aan te leggen panna veld.

De dooi is inmiddels ingevallen maar de winter is nog lang niet voorbij dus mensen blijf zolang het nodig is strooien. Als het zout op is dan komen machinist Gerrit van Elburg en zijn stoker Jan Pelman opnieuw bij u langs met de OVC21 zout express.

OKTOBER 2012 INDRUKWEKKEND

Op woensdag 3 oktober 2012 was het precies 70 jaar geleden dat de joodse inwoners uit Ommen werden weggevoerd. In de gaskamers van de vernietigingskampen kwamen 27 joodse Ommenaren om het leven .Onder hen waren ook de OVC-ers ,oprichter van OVC Hartog de Levie zijn broer Jacob en Joseph van der Hoek die in het eerste elftal speelden. Hartog werd geboren op 10 juli 1901 en werd op 28 februari 1943 om het leven gebracht. Hartog werd 41 jaar. Jacob (Jaap) werd geboren op 9 maart 1906 en stierf op 31 januari 1943. Jacob werd 36 jaar. Joseph van der Hoek werd geboren op 11 maart 1903 en kwam ook op 31 januari 1943 om het leven. Joseph werd 39 jaar. Hartog, Jacob en Joseph werden alle drie vergast in het vernietigingskamp Auschwitz –Birkenau.

Om de 27 joodse Ommenaren te herdenken werd er op 3 oktober door de stichting joods Ommen een stille tocht gehouden .Bij de Varsenerpoort waar eens de joodse synagoge stond was er een welkomswoord van initiatiefnemer van deze tocht Kest Jelsma. Die daarna de eerste fakkel ontstak en aan mij overhandigde. Stadsdichter Jannes Kuik droeg een passend gedicht voor .Vooraan de stoet liepen opperrabbijn Binyomin Jacobs en Burgemeester Marc-Jan Ahne.

De tocht voerde langs de 8 adressen waar eens de omgebrachte joodse Ommenaren woonden. Kinderen van basisschool De Kardoën lazen in het bijzijn van Ard Veurink de namen van de slachtoffers voor. Na het op noemen van de naam werd er een fakkel ontstoken . Deze 27 fakkels werden door 27 jeugdleden van OVC21 gedragen. Om in de joodse traditie te blijven werd er tevens een kiezel bij de herdenkingsplek achter gelaten. Gestadig en muisstil trok de tocht verder naar de Israëlitische begraafplaats. De regen gaf een extra dimensie aan de stille tocht. Mieziger weer geheel passend bij de dag van 3 oktober 1942. De begraafplaats werd omringd door de OVC-ers met hun fakkels het was een emotioneel en indrukwekkend aanzien . Iedere fakkel symboliseerde een joods slachtoffer.

Ook de sprekers werden bijgelicht door een fakkel . De toespraak van Burgemeester Marc-Jan Ahne ging over de invloed die de joodse gemeenschap in de Ommer samenleving heeft gehad en waar nu nog steeds het mooie van te zien is. Gompel De Levie die secretaris was van de plaatselijke V.V.V. en bestuurslid van de Oranjevereniging. Voor de verdiensten van Gompel staat er bij het oude OVC veld de Levie bank. De oudste zoon van Gompel Hartog werd genoemd als mede oprichter van OVC. Ook bij muziekvereniging Crescendo waren sinds de oprichting Joodse Ommenaren actief.

Na de speech van Burgemeester Ahne kwam opperrabbijn Jacobs aan het woord. In het hebreuws en nederlands stond hij stil bij het leed dat zich in de oorlogsjaren in Ommen heeft afgespeeld. Waarbij hij waarschuwend de vinger opstak dat het zomaar weer kan gebeuren .Bij Adolf Hitler begon het destijds ook uit

baldadigheid. Toch zo beëindigde hij zijn imponerende toespraak zijn wij hier om onze omgekomen Joodse medemensen te herdenken, wiens namen bekend zijn en waar op een foto nog enkel de herinnering prijkt. De laatste spreker was Gerco Warner die binnenkort een boek uitbrengt over de Joodse Ommenaren. Gerco vertelde over hoe hij als kind al gefascineerd was door de begraafplaats waar hij elke dag naar school langs liep. Tenslotte dankte hij allen voor de opkomst bij deze herdenkingstocht. Langzaam schuifelend verlieten de bezoekers de Joodse begraafplaats terwijl de fakkeldragers bleven staan. Bij het verlaten was ook het Joods monument met aan weerszijden een fakkel verlicht. Zoals de fakkels één voor één werden aangestoken zo werden ze ook weer één voor één gedoofd. Het was allemaal passend in deze Joodse herdenkingstocht. Voor een ieder jong en oud was het indrukwekkend.

SEPTEMBER 2012 GROTE STILLE HERDENKINGSTOCHT VOOR JOODS OMMEN

Woensdag 3 oktober 2012 is het 70 jaar geleden dat de joodse Ommenaren werden weggevoerd via Westerbork naar vernietigingskamp Auschwitz-Birkenau. In de gaskamers werden 27 joodse Ommenaren, mannen, vrouwen en kinderen om het leven gebracht. Onder deze mensen waren o.a. OVC 21 oprichter Hartog de Levie en de spelers Jacob de Levie en Joseph van der Hoek. De stichting joods Ommen houdt op woensdag 3 oktober daarom een stille tocht door Ommen. Deze tocht gaat langs de woningen waar vroeger deze mensen woonden. Bij iedere woning zal de naam van de vroegere bewoner worden genoemd waarna een fakkel zal worden ontstoken. In totaal zullen er 27 fakkels worden ontstoken. De tocht begint bij de Varsenerpoort waar ooit de synagoge stond en gaat via 8 stopplaatsen naar de joodse begraafplaats. Voorop lopen de Burgemeester Marc - Jan Ahne, de Opperrabbin Jacobs en o.a. de 8 kinderen die de namen van de omgekomen joden leden voorlezen.

Aan OVC21 is het verzoek gedaan, om de fakkels door (jeugd)leden in voetbaltenu, mee te dragen in deze stille tocht. Een verzoek waar wij als OVC-ers trots op mogen zijn en waardig aan moeten voldoen. Bij deze wil ik dan ook graag alle OVC-ers uitnodigen om aan deze stille tocht deel te nemen, waarbij ik hoop en verwacht dat men zoveel als mogelijk zichtbaar gaat als OVC-er. De jeugd en de dames graag allemaal in tenue. Het verzamelpunt voor de stille tocht is in de Kern (Bouwstraat) aanwezig om 18.30. Op zaterdag 29 september is er een generale repetitie, aanwezig om 16.30.

Het bestuur van OVC21 heeft besloten uit eerbetoon aan alle omgekomen joodse Ommenaren dat er op woensdag 3 oktober geen training is en dat het clubhuis gesloten blijft.

OVC-ers graag tot 29 september en zeker tot 3 oktober. Niet alleen voor Hartog, Jacob en Joseph maar voor alle Joodse Ommenaren die het leven lieten in de gaskamers omdat ze van joodse afkomst waren. Hartog de Levie stond op dinsdag 19 april op en nam het woord en initiatief door mede OVC21 op te richten, in zijn speech zei Hartog dat het wenselijk zou zijn om te komen tot de oprichting van OVC Ommen Voetbal Club. Daar zijn wij als OVCers ook na 90 jaar nog trots op. Nu vraag ik u allen dat het wenselijk zou zijn om in grote getale te komen. Op 3 oktober kunnen wij als OVC21 laten zien dat de 27 Joodse Ommenaren nog steeds in onze harten voortleven. Hartog zou trots zijn.

AUGUSTUS 2012 GROTE EER

Binnenkort verschijnt een boek van de hand van Gerco Warner over de Joodse gemeenschap die in Ommen leefde. Gelijker tijd komt er ook een DVD met verhalen over deze Joodse Ommenaren waarvan er door de Holocaust 27 om het leven kwamen in de gaskamers van de vernietigingskampen.

Op donderdag 7 juni 2012 heb ik in het bijzijn van o.a. Dieks Horsman, Gerco Warner en Kest Jelsma verteld over Hartog De Levie. Hartog was medeoprichter van OVC. Zijn speech op 19 april 1921 was zo overtuigend en pakkend dat het in Ommen vanaf die dag mogelijk was om te sporten. Ook vertelde ik kort over zijn broer Jacob en Joseph van der Hoek die bij OVC voetbalden. Na deze contacten met de stichting Joods Ommen kwam men bij mij met het verzoek of OVC'21 bij de stille herdenkingstocht op 3 oktober 2012 met 27 jeugdige OVC-ers de fakkels voor deze tocht wilden dragen. Op deze dag was het immers 70 jaar geleden dat de Joodse Ommenaren waren afgevoerd naar de concentratiekampen.

"Het is een grote eer voor OVC'21" zei ik tegen Kest Jelsma, echter ik kan niet garant staan dat er 27 jongeren zullen komen. Weersomstandigheden kunnen parten spelen en uiteindelijk is er toestemming van de ouders nodig. Een slag om de arm houden leek mij daarom wel zo wenselijk. Wel zegde ik Kest Jelsma toe mijn uiterste best te doen om aan de uitnodiging te kunnen voldoen. De tocht ligt inmiddels achter ons. Onder de kop

"Indrukwekkend" heb ik er in 't Hoefijzertje over geschreven. Echter in deze column wil ik mijn indrukken die ik opdeed voor tijdens en na de tocht, met u delen.

Mijn gedachten dwaalden terug naar de Koninginnedag 2011. Daar kwam OVC'21 met 4 aanspanningen en ruim 100 OVC-ers goed voor de dag. Maar enige twijfel maakte zich van mij meester. Dat was een zonovergoten feest, je mocht je laten gaan. Jeugd mobiliseren voor een stille tocht, dat is andere koek. Allereerst heb ik het plan van aanpak dat al was ontstaan, gedeeld met Cor Coenen en Marcel Kampman die direct enthousiast waren. De vakantie voorbij laten glijden en daarna op het juiste moment in actie komen. Eerst maar even laten sudderen totdat het seizoen weer begint. Als de tijd er naar is, dan een column schrijven om de OVC-ers wakker te maken.

Echter om succes te willen hebben, moet je zo is mij allang bekend, de Jeroen Seisveld strategie toepassen, oftewel persoonlijke benadering, oogcontact met een toelichting. Het vergde veel tijd maar het was mooi om bij de jeugdteams op het trainingsveld langs te gaan om te vertellen over Hartog, Jacob en Joseph. Het enthousiasme dat oversprong werkte aanstekelijk. Hoe mooi is het als je bij het meisjesteam komt en je vraagt naar de Joodse oprichter en je hoort de naam van Hartog De Levie uit meerdere monden klinken. Daarna laat je wat flyers achter en je weet je gesteund door het kader van het jeugdteam. Flyers, je steekt ze bij je en je kunt onbeperkt uitdelen, OVC-ers kom je overal tegen. Uit piëteit had het bestuur van OVC'21 besloten dat er op 3 oktober geen trainingen zouden plaatsvinden. De deportatie van de Joodse Ommenaren is immers een zwarte bladzijde in het geschiedenisboek van OVC'21.

De zaterdag voorafgaand was er een generale repetitie waar 5 jeugdige OVC-ers, te weten Esmée van Delden, Roos Bakker, Claudia Huizing, Stefan Westenbroek en Thijs Schottert, bij aanwezig waren. De obstakels werden uitgebreid besproken. Het gevoel was dat het goed moest komen. Waar echter geen invloed op uitgeoefend kon worden was de weersvoorspelling, die regen en nog eens regen aankondigde. Als alle weerprofeten eensluidend zijn dan is dat meer dan een voorspelling.

Op maandag 1 oktober reed ik samen met Fred Oldeman, de oude buurman van weleer van de familie De Levie naar de studio van RTV Oost waar de Joodse Ommenaren onderwerp van gesprek waren. Jammer was het dat aan de herdenkingstocht te weinig aandacht werd besteed door RTV Oost. Een oproep aan de Ommenaren met aanvangstijd ontbrak nu. Bij de voetbal noemen ze dat een kans voor open doel missen. Op de terugweg had ik het met Fred Oldeman nog even over Hartog (studiebol), Jacob (sportief) en Joseph (gangmaker). Ook Fred vond het jammer dat hij niet meer had mogen vertellen over zijn oude burens. Hoe ik de oorlog heb beleefd is niet relevant, ik had graag meer verteld over Gompel en Hartog.

De dag voor de tocht ging ik toch nog even naar sportpark Westbroek bij de trainingen langs. Mijn gedachten waren: "het moet goed komen", maar er was toch een bepaalde spanning (pluvius), een soort spanning die je ook hebt als je voor een belangrijke wedstrijd staat. Om te presteren heb je een stuk gezonde spanning nodig om net even boven jezelf uit te stijgen. Marco Hollak trof ik toen hij net een keeperstraining achter de rug had. "Rien" zei hij, "goed of slecht weer, morgen is ons team met 15 spelers in totaal met begeleiding present". Ook de trainer van de C-junioren Renee Kusters kwam bij mij lopen. "Mijn jongens zijn niet bang voor een bui regen, die komen vast en zeker, daar ken ik ze te goed voor. Enkele van hen zitten in Lemele op kamp. Ik heb ze een verzoek voor de leiding meegegeven om ze vrij te geven". Het waren de juiste woorden die er voor zorgden dat ik een heerlijke nachtrust had.

Woensdag 3 oktober. Samen met Gerrit van Elburg, die de algehele leiding op zich had genomen, waren wij als eersten present bij De Kern. Het duurde niet lang of de OVC-ers stroomden binnen. De voorspelde regen die viel was welkom, het zorgde voor een passende sfeer. Esmée van Delden feliciteerde ik met haar verjaardag, zij was één van de fakkeldragers. In een aparte zaal kwamen alle OVC-ers bij elkaar. Daar werden ze welkom geheten door Gerrit van Elburg. In zijn speech benadrukte Gerrit nog eens het doel van de herdenkingstocht en wat er gevraagd werd van de OVC-ers. Zijn boodschap kwam goed over, dat was voelbaar. De zaal was inmiddels overvol, het gaf een gevoel van verbondenheid met elkaar. Gerrit Kieft nam de verantwoording voor de fakkeldragers op zich. Na de loting gingen ze op weg. Hij werd bijgestaan in de begeleiding door een aantal OVC-ers. Na afloop vertelde Gerrit Kieft mij: "In de Karnemelksteeg heb ik nog een keer halt gehouden en ze toegesproken, daarna was het muisstil".

In de Bouwstraat als we op weg zijn naar het beginpunt, komt Joke Feddema van de stichting Joods Ommen naast mij lopen. "Rien, wat veel.... wat zijn er veel OVC-ers, wat mooi.... wat mooi" zegt ze. Haar woorden raken mij diep van binnen. Een golf van emotie en trots sidderde door mij heen. Ik voelde het komt goed vanavond, mede dankzij de OVC-ers. Ik dacht o.a. aan Yannick van Delden, Dany Flim en Randy Meyer. Door de stromende regen op de fiets vanuit Lemele, knap. De tocht verliep vlekkeloos.

Als de naam van Hartog De Levie wordt genoemd en de fakkel van Joey Flim daarvoor wordt aangestoken, dwalen mijn gedachten even af naar 19 april 1921. Van begin tot aan het eind was de tocht een indrukwekkend eerbetoon aan 27 Joodse Ommenaren die om het leven kwamen omdat ze Joods waren. De opperrabbijn Binyomin Jacobs sloot de herdenking met een gebed in het Hebreeuws.

Als de fakkels zijn gedoofd, lopen Gerrit Kieft en Marco Kodden samen met mij terug en spreken we onze tevredenheid uit. Bij De Kern was er voor eenieder een gastvrij onthaal met heerlijke koffie. Er heerste een gemoedelijke sfeer. Oud OVC' 21 voorzitter Johan Otten vertelde over zijn reis naar Israel en wat dat met hem had gedaan. Aan de opperrabbijn overhandigde ik een artikel over Hartog de Levie. Tevens gaf ik hem een vaantje van OVC'21. Binyomin Jacobs was dankbaar voor datgene wat de Ommer gemeenschap deze avond had gedaan. Eenieder, jong en oud, was onder de indruk van deze tocht waar in totaal 400 mensen aan deel hebben genomen. Erelid van OVC'21 Henk Pasma kwam bij mij om mij te bedanken, waarop ik hem antwoordde: "Henk ik moet jou bedanken net zoals de andere 120 OVC-ers die hier bij waren. Alleen kan ik ook niets, wij hebben het samen gedaan". Hartog zou zeggen: "daar ben je een vereniging voor". OVC'21 mag gepast trots zijn op haar jeugd. Zij zijn massaal opgekomen en hebben zich voorbeeldig gedragen. Tenslotte wil ik stichting Joods Ommen nogmaals bedanken voor de uitnodiging om de fakkels te dragen. Want om mee te mogen lopen met deze herdenkingstocht was voor OVC'21 een grote eer.

JULI 2012 ZOMERTIJD

Als het all in toernooi is gespeeld dan gaat OVC21 op zomerreces. Tijd voor andere bezigheden dient zich dan aan. De welverdiende vakantie kan gevierd worden, mijn vrouw en ik deden dat dit jaar op Vlieland. Even weg uit de alledaagse beslommingen en wat andere lucht opsnuiven. Vlieland is nog puur natuur en kan ik iedere natuurliefhebber aanraden. Zwier van Dorland is er werkzaam en mede op zijn invitatie waren wij daar. Als je weer thuis bent waardeer je weer wat je allemaal in die vakantie hebt gemist. Voor mijzelf komt er in de zomer nog wat meer tijd voor de paarden die geen vakantie kennen. Een paard moet als het gezond is blijven werken ,hoe edel het dier ook is .

Ook heb ik op zaterdag meer tijd om bij mijn vriend Jan van der Veen de postduiven op te wachten van de wedvluchten . Dit doe ik als duiven liefhebber al meer dan 20 jaar . Het is iedere vlucht een belevenis om de eerste duif uit de lucht te zien vallen. Op de positie waar ik zit kan ik ook de duiven van onze penningmeester Gerrit van Elburg en de gevleugelde vrienden van Henk en zoon Bennie Kusters zien vallen. Het is voor mij kicken om te zien hoe een duif na een vlucht uit Frankrijk zich hoog uit de lucht als een baksteen naar beneden laat vallen. Om de snelheid van over de 100 k.m. af te remmen worden de vleugels samen geknepen, waardoor er een vrije val ontstaat , lucht acrobaten zijn het . Die zonder tom-tom het hok weer weten te vinden. In deze zomer was er tijd om het E.K te volgen, en uiteraard de toer de France . Sportief boven alles uit waren natuurlijk de Olympische spelen. Geweldig genoten van de paardensport vooral het springen , waar de balk beslist en niet de beïnvloedbare jury, was mooi om te zien. Persoonlijk vond ik de gouden medaille van Epke Zonderland het hoogtepunt van deze spelen ,een wereld prestatie . Een boer zou zeggen ik doe de pette of en maake een diepe buiging voor Epke.

Op 4 en 5 augustus was ik als vrijwilliger actief bij jumping De driehoek . De Fam . Schuttert organiseert dit concour op haar terreinen in de Driehoek .Een internationaal hippisch festijn met o.a oud Olympisch kampioen Jeroen Dubbeldam . De ommer amazone Anne Liza Makkinga en de gebroeders Hendrik Jan en Frank Schuttert. Deze ommer jongens behoren inmiddels bij de nationale top, en ik acht het zeer waarschijnlijk dat deze top ruiters in de toekomst op de Olympische spelen uitkomen. Het paard rijden zit de Schutters in het bloed vader Jan en moeder Marjan waren in het verleden actief in de paardensport. Zij zijn niet alleen de ouders en supporters van Hendrik Jan en Frank maar tevens de managers , het is een professionele springstal . Ook bij Schuttert valt de appel niet ver van de boom.

De Bissingh woensdagen zijn alweer voorbij ,bij sport en spel was OVC21 samen met OZC en ZVO present. Het beach voetvolley toernooi was mooi om te aanschouwen. De vrienden van OVC21 onder leiding van Jan Pelman had de promotie en organisatie voor OVC21 op zich genomen .het liep gesmeerd. Een mooie etalage voor de Ommer voetbalclubs om zich gezamenlijk zo te presenteren. De referee was de onpartijdige Gerrit Pelman hoog vanaf zijn koningszetel leidde hij met strakke hand.

Op de allerlaatste woensdag die in het teken stond van de historie mocht ik op de catwalk lopen om beroeps kleding van vroeger en nu te showen .Herman Kortman liep getooid met de originele hoed en de dokterstas van oud huisarts Warnsinck , hij liet zo de tijd van deze stadsdokter herleven. Jan Schuurman leek niet op een pastoor uit vervlogen tijden ,hij was het. Pastoor van Breukelen was weer even onder ons. De beroepen die ik met een knipoog uitbeeldde waren die van een moderne huisarts ,een moderne boer ,en een huidige doopvader. Een dag lang waren we als H.K.O te gast bij moeder Schuttert , ja..... de moeder en grootmoeder van. Als Aldien Pasma of Alie Pot de drijvende krachten achter deze historische dag een beroep op je doen dan zeg je geen nee maar kun je ook geen nee zeggen . Het enthousiasme waar de dames meewerken is zo aanstekelijk. Zij creëren de sfeer van vroeger waarin gemoedelijkheid voorop staat, dat wil je niet missen . Het is zo heerlijk om je even voor een dag onder te dompelen in de tijd van een eeuw terug om daarna weer helemaal in

de tegenwoordige tijd weer boven te komen. De H.K.O. is een vereniging met een gemoedelijke sfeer en positieve uitstraling. Vanaf de oprichting ben ik al lid van deze vereniging waar men het verleden kan doen herleven en dat spreekt mij enorm aan. Ook een groot gedeelte van OVC21 heb ik er destijds samen met wijlen Dries Bult ondergebracht. Zo is OVC21 voor alle Ommenaren inzichtelijk.

Het laatste weekend van augustus organiseert de Laarhoeve ruiters haar jaarlijkse concours. Aan de voet van de Lemelerberg op het terrein van Jan Antonissen wordt mooie en spannende competitie geleverd. Het is een prachtig decor waarin mens en dier één zijn met de natuur. Zo merk je dat als je niet stil zit de tijd vliegt want de voetbal dient zich al weer aan. Ook bij OVC21, de eerste selectie liep zich onder leiding van Marco Hollak al weer in het zweet. De eerste bekerwedstrijden zijn alweer gespeeld. Ieder team zal vol verwachting weer een nieuw seizoen in gaan, bespiegelingen daaraan zijn niet altijd zinvol omdat je toch van veel factoren zoals blessure en dergelijke afhankelijk bent.

Voor ons eerste elftal maak ik een uitzondering omdat het ons vlaggenschip is en omdat ik wat bezorgd ben. En het gaat om deze zorg overal waar je je oor te luister legt hoor je dat het mooi zou zijn wanneer het eerste elftal zich in de vierde klasse handhaaft. Daar ben ik van mening dat we na het kampioenschap moeten gaan voor promotie naar de derde klas. Twee redenen liggen hier aan ten grondslag de eerste is dat ik er van overtuigd ben dat het elftal sterker is geworden, dus mag je meer eisen de tweede reden is dat de K.N.V.B na dit seizoen de zesde klasse laat verdwijnen. Er komt een versterkte promotie kans en daar moeten wij als OVC21 van profiteren. Handhaving in de vierde klas betekent kortweg dat alleen de vijfde klas nog onder ons zit, dus dan zijn wij weer terug op het oude niveau. Handhaving is anders geformuleerd niets anders dan degradatie. Laten we daarom de lat op de derde klasse leggen, promotie is een must. Alle OVCers wens ik een mooi maar vooral sportief seizoen toe wees er trots op om het blauw wit te dragen.

Als het mooi gaat is ook dit voetbalseizoen zo weer voorbij. Gelijk zo ging het mij in deze mooie zomertijd.

JUNI 2012 HARTOG DE LEVIE

Het jaar 2012 stond in Ommen in het teken van de joden herdenking. Op 03 oktober was het precies 70 jaar geleden dat de joodse Ommenaren werden afgevoerd.

De herdenkingstocht die langs de huizen van de 27 omgebrachte Ommenaren voerde was indrukwekkend. Een imponerende stoet waarbij 27 jeugdige OVC-ers de brandende fakkels droegen.

Meer dan 100 OVC-ers liepen de tocht mee en dit als eerbetoon aan de medeoprichter van OVC21 Hartog de Levie. Binnen afzienbare tijd verschijnt van de hand van Gerko Warner een boekwerk dat gaat over de Joodse geschiedenis van deze Joodse Ommenaren.

In dit boek staat ook een bijdrage over de OVC-ers Hartog en Jacob de Levie en Joseph van der Hoek. Tevens is er naast dit boekwerk een dvd gemaakt met een aantal afleveringen waarbij aan de hand van verhalen en gebeurtenissen deze Joodse Ommenaren nader worden belicht.

Op 06-Juni 2012 had Dieks Horsman van de stichting Joods Ommen een interview met mij over Hartog de Levie. Dit interview vond plaats bij het oude OVC veld in het Laar, en is te zien op deel 5 van de dvd.

Met de OVC21 vlag aan de omheining van het oude veld gingen Dieks en ik bijna honderd jaar terug in de tijd. En komen uiteindelijk aan op Zondag 28 februari 1943 de dag dat Hartog de Levie omkwam in de gaskamer van Auschwitz-Birkenau.

Deel 5 van de dvd over Hartog is nu alvast geplaatst op de OVC21 website.

Rest mij nog mijn respect en dank uit spreken aan Dieks Horsman en de stichting joods Ommen voor de wijze waarop de joodse geschiedenis is belicht en vastgelegd. Het boek van Gerko Warner en de dvd zijn een waardevolle aanvulling zodat de tragedie in de geschiedenis van de Joodse Ommenaren niet wordt vergeten.

APRIL 2012 HET IS NOOIT ZO DONKER OF 'T WURD WEL WEER LICHT

Je hebt van die dagen of weken, soms periode's maar het kunnen ook zelfs jaren zijn dat het mee of tegen zit. Als het tegen zit dan kun je doen wat je wilt, je uitsloven en meer dan 100% geven maar het lukt niet. Voorbeelden daarvan heeft een ieder voor zich wel want het over komt ons allemaal. Je wilt wat pakken maar voor dat je het in de vingers hebt ligt het al op de grond, je pakt de fiets en je bent nog maar net goed en wel onderweg of de band loopt leeg. Een dagje vrij en het regent pijpenstelen. Je zadelt je paard op en voordat je er op zit bemerk je dat ze een hoefijzer los heeft zitten. Of je gaat met de edele viervoeter langs de weg die je al tig keren hebt gereden en er springt een eend uit de sloot met een geluksdag blij je zitten zit het tegen dan lig je er af. Het zijn alledaagse dingen die voorkomen in de privé sfeer op je werk en ook in de sport.

Bij OVC21 is het niet anders je hebt van die wedstrijden die niet te winnen zijn hoe goed de voorbereiding ook was, alles zit tegen, zelfs de scheidsrechter kan partijdig zijn. Een gelijkspel er uit slepen is dan het hoogst haalbare. Een treffend voorbeeld daarvan komt nu bij mij naar boven, het was de competitie wedstrijd uit bij Oranje Zwart in Wanneperveen. Op 18 oktober 1987 met Herman van de Belt als trainer en mijn persoontje als leider. In de allereerste minuut scoorde Willem Lampe de 0-1, deze stand bleef gehandhaafd. Ondanks een groot overwicht van de blauw witten (bal op de paal, lat) en veel pech tot de negentigste minuut. Uit een ingooi aan de rechterzijde, 10 meter voor de achterlijn, kwam de bal hoog voor het Ommer doel, de lange spits van Oranje Zwart, Michiel Oostenbrink kopte onhoudbaar voor doelman Klaas Jansen binnen 1-1. Twee minuten later, de blessure tijd was zo goed als voorbij, een vloeiende aanval werd door Marco Puma afgerond 1-2. Herman van de Belt stormde het veld op om zijn jongens er op te wijzen dat de tijd om was dus vrouwen en kinderen eerst. Met nog 20 sec: te gaan kwam er nog een ingooi op precies dezelfde plek voor Oranje Zwart. Een exacte kopie volgde een hoge voorzet met wederom dezelfde kopspecialist 2-2. Er is niet meer afgetrapt Herman van de Belt ontplofte en raakte nog een reclame bord. In de 7 jaar dat ik leider mocht zijn, was dit één van die wedstrijden die je nooit meer vergeet, vooral omdat je later beseft dit was een wedstrijd die je niet kon winnen, een gelijkspel was het maximale. Dat dit er nog werd uitgesleept lag mede aan de vuurvreter Herman van de Belt.

Dit was een wedstrijd maar zo heb je ook seizoenen waarin alles tegen kan zitten, het kan zelfs voelen alsof er banvloek over de club ligt. Bij een degradatie van het vlaggenschip is het toch zo dat geheel OVC21 degradeert, want het eerste elftal is toch uiteindelijk de spiegel waarin we ons zelf terugzien. Geen Penningmeester dus bestuurlijke onderbezetting op een cruciale functie voor de club. Goeie spelers stoppen of gaan elders op zaterdag spelen, het damesteam is op sterven na dood. Het leden aantal loopt terug, je bent als club oud en gaat dat voelen de pijntjes komen en er lijkt geen zalf voorhanden die verlichting geeft, maar ook deze sombere tijden waarin het lijkt of alles tegen zit gaan voorbij. Mijn vader zei bij zijn leven en welzijn altijd tegen mij; "Het is nog nooit zo donker e wes of t wurden wel weer licht". Echter om het licht weer te laten schijnen moet er wel keihard gewerkt worden. Boven clubhuis De spil zou een bord met de tekst arbeid Adelt niet misstaan opdat we ons blijven realiseren dat niets vanzelf gaat.

Het vorige seizoen was voor OVC21 mooi, het was een fantastisch jubileum jaar voor het eerst in de rijke historie kwam er een Zaterdag team met groei mogelijkheden voor de toekomst. Wat echter ontbrak was de promotie van het eerste elftal, de Dames die een te kort aan speelsters hadden waardoor het team uiteen leek te gaan vallen. Doch achter de wolken kwam de zon weer op om OVC21 met zonnestrallen weer te verwarmen voor het seizoen 2011-2012. Oud spelers (trainer) kwamen weer terug op het OVC21 nest het eerste elftal werd op 22 april glorieus Kampioen. Goed werk van de mannen van Fred van Delden, Michael Dikken en Harry van de Graaf. De Dames die zijn gebleven verdienen samen met trainer Jos Meijerink een groot compliment omdat ze ondanks dat ze geen competitie konden spelen, door zijn blijven trainen. Ze hebben laten zien dat er nog steeds clubliefde bestaat. In het komende seizoen starten de Lady's weer in competitie verband, ik kijk er naar uit, want Dames geven een mildere sfeer. Het G voetbal, samen met onze Zuster ver: OZC, was een groot succes. Mooi om te zien hoe mensen met een handicap zo kunnen genieten om een balletje te trappen. Het Zaterdag elftal heeft ook in het tweede seizoen bewezen dat deze tak aan de OVC21 boom volop in groei is. Mede hierdoor neemt het ledenaantal gestadig toe. De tweede seizoen's helft bleef het team van Bart Nijstad, Geerhard Roessink en Hendrik Vos ongeslagen in de competitie, welke met een verdienstelijke derde plaats werd afgesloten. Bij de jeugd werden o.a de B junioren van Alexander Oldeman en Marcel Kampman kampioen. De post van schat bewaarder in de persoon van Gerrit van Elburg weer bemand en niet onbelangrijk, zwarte cijfers. Zo zijn er meer voorbeelden van vooruitgang. Wij voelen ons als OVC21 jong en kwiek. Alle OVCers die aan dit seizoen een bijdrage hebben geleverd in welke vorm dan ook, dank daarvoor. Want 2011-2012 was een mooi seizoen. Er kunnen dagen, maanden en zelfs jaren zijn dat het niet gaat zoals je graag zou willen, bedenk echter Arbeid Adelt en het is nooit zo donker of 't wurd wel weer licht.

MAART 2012 DE ZWARTE PANTER

Tijdens de vier en vijftigste editie van het Hans Visscher school voetbal toernooi op 11 april j.l. werd tevens en dit voor de derde keer een kennis quiz gehouden. Deze kennis quiz wordt geschreven door de oud voorzitter van het Hans Visscher toernooi de heer Johan Willemsen. De aller eerste quiz ging over de nestor en naam drager van het toernooi Hans Visscher. De volgende jaargang ging over Evert Daman die ook vele verdiensten voor OVC 21 en het schoolvoetbal heeft gehad. Deze kennis quiz wordt aan alle teams (40) uitgereikt met daarbij een tiental vragen. Aan de winnaar wordt een fraaie bokaal uitgereikt. Zijn er meerdere winnaars dan volgt een shoot out. Tijdens het schoolvoetbal is er een stand met promotie en archief materiaal over OVC 21 die wordt bemand door Gerrit de Jonge (Willem zoon) Gerrit Kieft en mijn persoontje. Wij beoordelen de inzendingen. De deelname van

de teams wordt elk jaar groter Winnaar in 2010 en in 2011 was onbedreigd de combinatie van Ommerkanaal en Hoogegegraven. Voor de kennis bokaal van 2012 waren er drie winnaars te weten De dennenkamp De Bernardus en de Hoekstee uit Beerzerveld. De shootout vraag was in welk jaar (1997) werd de naam van Hans Visscher aan het toernooi toegevoegd. De Hoekstee werd de uiteindelijke winnaar en nam onder luid applaus de beker in ontvangst. Voor de jeugd is het goed om wat kennis en historie op te snuiven van OVC21 en het schoolvoetbal. De quiz die Johan Willemsen dit jaar had geschreven ging over Evert Kothuis oftewel De zwarte Panter. Hier onder is het stuk van Johan Willemsen geplaatst met ook de vragen zodat iedere OVCCer het tot zich kan nemen en zich zelf kan testen. De verdiensten voor OVC21 van Evert zijn groot in de negentiger jaren heb ik al eens een uitgebreid interview over de Zwarte Panter in het clubblad de OVCCer geschreven.

Zijn grote inzet voor de club is niet onopgemerkt gebleven op 30-03-1971 is hij benoemd tot lid van verdienste. Zelf is Evert een man die waarde hecht aan de historie van OVC21 en heeft zitting in de werkgroep cultuur en historie. Evert is daarnaast al meerdere decennia actief als scheidsrechter bij OVC21 en bij het schoolvoetbal niet meer weg te denken op die mooie sport woensdag in april. Echter dit jaar moest Evert verstek laten gaan om dat hij vrij ernstig ziek is.

Hoe zijn toekomst er uit ziet is nog ongewis Evert zit nog in het behandelings traject. Wij wensen hem alle succes en sterkte toe bij zijn herstel. Opgeven zal hij nooit doen want zoals hij als een panter zijn doel verdedigde en schoon hield, zo zal hij ook tegen zijn ziekte vechten met de moed van een zwarte panter.

FEBRUARI 2012 BEMOEDIGENDE WOORDEN CARLES BEMBOOM (PLUTO)

Het was zondag 29 mei 2011 het vlaggenschip speelde voor promotie in en tegen Raalte winst of een gelijkspel zou OVC21 terugbrengen naar de vierde klas. Zelf kon ik deze wedstrijd niet bezoeken om de vakantie al was gepland. Mijn gedachten waren echter bij de blauw witten van OVC21 het viel mij zwaarder dan ik had verwacht dat ik deze wedstrijd moest missen. Want het bagatelliserende van mij ik hoor het wel als we op de plek van bestemming zijn kwam niet over één met de werkelijkheid. Ook het missen van een gezellige bus reis voelde als een gemis.

Toen de laatste haringen in de Duitse grond waren geslagen om de tent storm en weersbestendig te verankeren was het inmiddels na zevenen op de klok. Even een telefoontje naar Ommen plegen zei ik tegen mijn vrouw. De telefoon rinkelde uit zonder te worden opgenomen, wat zoveel kon betekenen als dat het in het feest gedruis niet werd gehoord. Nogmaals een poging nu werd er wel opgenomen nog voor dat ik de vriendelijke stem van Carles Bemboom hoorde wist ik door de stilte op de achtergrond dat de promotie aan OVC voorbij ging.

Carles was duidelijk wij hebben het niet gehaald een 2-1 nederlaag, maar wij hebben het ook totaal niet verdiend. Raalte was op alle fronten beter. Je hebt niets gemist je had je geërgerd aan de instelling. Hij besloot zijn analyse met de bemoedigende woorden, Rinus met de komst van Marco Hollak en Michel Veldkamp volgend seizoen moeten we toch gewoon uitspreken dat OVC21 kampioen wordt en dat is toch veel mooier dan een promotie via de achter deur. Zijn bemoedigende woorden waren als zalf voor de verse wond die nog bloede. Mijn humeur was direct weer goed en mijn gedachten waren als de woorden van Carles bewaarheid worden (waar ik al niet meer aan twijfelde) dan zal ik er een column (Hoefijzertje) aan wijden.

Zondag 22 april 2012 speelde OVC21 de uitwedstrijd tegen S.D.O.L. uit Luttenberg inzet het kampioenschap van de vijfde klasse. Samen met mijn zoon Björn en kleinzoon Tygo namen we plaats in de bus die vol zat met OVC-ers. De concurrentie stond al op grote achterstand waardoor de spanning niet zo voelbaar was. De wedstrijd verliep voorspoedig S.D.O.L. wist geen kansen te creëren Marco Hollak kreeg weinig tot niets te doen. Het kampioensdoelpunt viel vlak voor tijd een vloeiende aanvang opgezet door invaller Gerben Bloemers werd met een harde lage schuiver door Koen Daman afgerond 0-1.

Na het laatste fluitsignaal van de voortreffelijk leidende leidsman, werden de kampioenen in de bloemen gezet. Op de terugweg in de supporters bus mocht ik het woord voeren waarin ik o.a. aanhaalde dat wij als OVC-ers trots en blij mogen zijn dat na 6 mei 1990 Ruinen – V.V. Ommen 4-4 we eindelijk weer een kampioen hebben i.p.v. een promovendus. Het kampioensfeest is in clubhuis de Spil groots en waardig gevierd. Alle OVCCers bij deze mijn hartelijke felicitatie en veel succes in de vierde klasse.

Terugkomend op onze vakantie van vorig jaar die was onvergetelijk mooi wat niet alleen kwam door het mooie weer en het geweldige natuur schoon maar mede door de bemoedigende woorden van Carles Bemboom (pluto).

Op woensdag 25 januari zat ik op een aardig gevulde tribune in de Carrousel voor de sportverkiezingen. Mede dankzij OVC'er Bart Nijstad is er voor een andere opzet gekozen met o.a. als toevoeging de categorie de pluim voor een team of sporter die zich op een bijzondere wijze onderscheidt. Een zaal die vooral gevuld was met OZC-ers en OVC-ers maar toch ook een breder publiek trok dan alleen voetballiefhebbers.

Mijn aandacht en die van de overige OVC-ers betrof het veteranenelftal dat genomineerd was voor de pluim. De avond werd sportief verzorgd door de gymnastiekverenigingen G.V.O en O.K.K. . Reinier Paping, de Elfstedentocht winnaar van 1963, was één van de prominenten die een prijs uit mocht reiken. Op smeuge wijze verhaalde Paping over zijn helden daden tijdens de barre tocht, ook kwamen de verhalen over de wedstrijden van zijn voormalige voetbalclub Dedemsvaart tegen OVC naar boven. Bij OVC speelde in die jaren zijn broer Bonne. De zaal was geboeid en had alle aandacht voor de mooie anekdote's.

Na enkele onderbrekingen van de gymnasten waarbij de jeugd liet zien dat jong en elastisch nog steeds een mooie combinatie is werd de pluim uitgereikt. Deze uitreiking werd gedaan door niemand minder dan Ommenaar en Heracles voorzitter Jan Smit. Alvorens aanvoerder Andre van Drögen de pluim in ontvangst nam werd aan de toehoorders uitgelegd waarom het veteranen team voor deze prijs was genomineerd en uiteindelijk meer dan terecht in ontvangst mocht nemen.

Voor mijzelf ga ik terug naar zondag 18 september 2011, samen met mijn vrouw en onze vrienden Jan en Dinie v. d. Veen verbleven we een weekend in België. Ontspannend zitten we te genieten als er een telefoontje komt van het thuisfront met het vreselijke nieuws, dat Freddy Marsman tijdens de voetbalwedstrijd van de veteranen tegen S.V Raalte een hartstilstand heeft gehad. Na een succesvolle reanimatie ligt hij nu in kritieke toestand in het ziekenhuis.

Die nacht kan ik de slaap moeizaam vatten. Gedachten aan Peter van Eyk komen boven en laten me niet los, angst voor de morgen bang voor een nieuw telefoontje uit Ommen dat Freddy het niet heeft gehaald, het houdt me lang wakker. De volgende morgen gaan we naar de stad Lommel en bezoeken de Kathedraal op de achterste bank ligt een wensen boek, ik neem de pen ter hand en vertrouw mijn vurige wens aan het papier en de hogere machten toe. Dit alles en de dankbaarheid dat het zo goed is afgelopen met Freddy komt bij naar boven als ik het team met Freddy op het podium zie staan.

Deze pluim is er echter voor alle mensen die op een bewonderenswaardige wijze hebben bijgedragen aan het redden van het leven van Freddy. Een pluim voor S. V. Raalte, OVC 21 voor Freddy en zijn gezin. Op zondag 18 september stonden er op en rond het veld op sportpark Westbroek kanjers die allemaal een pluim verdienen.

Na afloop van de uitreiking praat ik nog even na met Freddy hij verteld me zijn verhaal en welk een impact dit alles heeft gehad , niet alleen op zichzelf maar ook op zijn naasten , om het goed te verwerken zo verteld hij, heeft hij een soort van dagboek bijgehouden.

Als ik hem de hand schud en dankbaar in zijn ogen kijk vertel ik hem van mijn wens die inmiddels al in vervulling is gegaan.

Freddy zegt niets. Echter zijn hart klopt van blijdschap en geluk.

Nooit eerder in de rijke historie van OVC'21 sierde er in de prijzenkast een beker met meer waarde dan De Pluim.

Het jaar 2011 ligt al weer achter ons, van het nieuwe jaar hebben wij al weer een hap van op -gesoupeerd. De tijd gaat snel, hoor je regelmatig, het is geen kreet maar een voldongen feit. Vooral naarmate je ouder wordt merk je dat het echt zo is en gaat de tijd niet snel maar vliegt het voorbij. Daarom is het goed om af en toe even stil te staan en je gedachten terug te laten gaan naar een voorbije periode. Mijn gedachten gaan wat OVC21 betreft terug naar het voorbije jubileumjaar. Mooie memories kwamen langs, de mooiste vertrouw ik aan het papier toe en wil ik met de lezer wel delen.

De sponsorloop was een sportief treffen en werd gevolgd door een gezellige Nieuwjaars receptie. Een mooi Opa moment was er voor mij toen mijn kleinzoon Tygo uit de handen van onze voorzitter de eerste prijs als winnaar van de sponsorloop mocht ontvangen. Een prijs waarin ik mocht meedelen want samen met mijn zoon Raymond en Tygo bezochten wij de wedstrijd Heracles-Roda J.C 1-0. Wij waren voor Heracles een mooie club en goede ontvangst. (Dit jaar won Tygo opnieuw de sponsorloop goed gedaan jochie.)

Bijzonder en ook historisch getint was het nieuwe OVC21 clublied dat werd gecomponeerd en gezongen door OVC'er Ben Koenen met zijn band Kwatta. Het werd voor het eerst ten gehore gebracht op de feestavond van het zaterdagteam bij sponsor De Herberg. Het mooie van dit nieuwe clublied is dat de voltallige selectie dus ook

ondergetekende hiervoor de studio in is geweest, verborgen talenten kunnen zo bovenkomen drijven. De voice van OVC21 stond echter niet op. Ben Koenen is een natuurzangtalent en daarom ook gelijk de voice van OVC21.

De opstart in Maart van de sportinstuif voor alle scholen was boven verwachting en kan een toekomstig succes worden. Een van mijn mooiste momenten was toen mijn mobiel overging en Gerrit van Elburg mij mede deelde dat hij zich beschikbaar stelde als penningmeester van OVC21. Het was een kippenveld moment omdat de vereniging dringend verlegen zat om een schatbewaarder van zijn kaliber. Een stille lang gekoesterde wens van mij was eindelijk in vervulling gegaan. Iemand enthousiast maken is nog niet zo moeilijk maar om het zo te houden vraagt meer. Gerrit voelt zich als een vis in het water wat vooral te danken is aan de samenwerking met Ron Huizing en Jeroen Seisveld. Gerrit is de juiste man op de juiste plaats maar dat wist ik al zo lang.

De maand april was een aaneenschakeling van hoogte punten. Het Hans Visscher toernooi werd onder schitterende weersomstandigheden verspeeld. De interviews met de Stentor en de regio paper Vechtdal centraal gaven een mooie weergave van 90 jaar OVC21. 19 april was bijzonder, op deze dag werd OVC21 niet alleen 90 jaar, maar werd door de dochter van wijlen baron Ph.D van Pallandt beschermheer van OVC21, barones de Laporte van Pallandt de eerste steen van clubhuis de Brink opnieuw gelegd. Dit alles gebeurde in aanwezigheid van dhr. G. Rhee van de van Pallandt stichting het voltallige bestuur de werkgroep cultuur en historie van OVC21 en prominente OVCers.

Na de onthulling van de van Pallandtsteen verzorgde Carles Bemboom een overheerlijke koffie tafel waar de historische dag passend mee werd afgesloten. Twee dagen later was er het grote clubfeest met o.a. Johan Derksen in de hoofdrol. Op Koninginnedag liet OVC21 aan de Ommer bevolking zien dat het 90 jaar was geworden. Met maar liefst 3 wagens en een aanspanning deden een honderd OVC-ers van jong tot oud mee aan deze optocht. Ook de sportdag van de Ommerbissingh was voor OVC21 een mooie promotie. Het G. voetbal dat op 24 september in samenwerking met onze zuster: OZC werd opgestart, met een tenue in de kleuren van de gemeente Ommen, verdient een groot succes te worden. Mooi dat mensen met een beperking sport kunnen bedrijven en de voetbalclubs samen bindt.

Een ongekend groot succes waren de Albert Heijn voetbal plaatjes. Wederom in samenwerking met onze burens. Een mooi geel zwart en blauw wit album met een stuk geschiedenis over de verenigingen die volgeplakt kan worden met de plaatselijke sterren. Deze voetbalhappening kreeg op zaterdag 22 Oktober het startschot op de parkeerplaats van de grootgrutter.

Mijn mooiste gedachte die naar boven komt over het afgelopen jaar en het vervuld mij met een onbeschrijfelijk fijn gevoel is het moment dat ik op een zondag ochtend, bij een thuiswedstrijd van de veteranen, Freddie Marsman langs de kant zie staan. Op een steen worp afstand van de plek waar hij op 18 September tijdens een wedstrijd tegen S.V Raalte een hartstilstand kreeg. Dankzij een reanimatie van enkele kanjers is Freddie weer onder ons en dat is zo mooi en fijn, dat kun je alleen met tranen van blijdschap laten zien.

Het jaar 2011 was een mooi jaar dat in mijn gedachten nog weer eens langs flitste natuurlijk waren er ook mindere herinneringen, maar die hou ik voor mijzelf, wat ik wil delen zijn de mooie herinneringen.

NOVEMBER 2011 HARTOG DE LEVIE 10 -07-1901- † 28 -02-1943.

Een naam die mij in het afgelopen jubileumjaar is bij gebleven, is die van oprichter Hartog de Levie. Veel van onze oprichters heb ik nog persoonlijk gekend zoals o.a. Herman en Hein Lokin, hoteleigenaren van hotel de Zon en Johan Fikkert die als meester voor de klas stond aan de Sint Bernardus school. Hartog de Levie was al overleden voordat ik was geboren.

Deze man was van joodse afkomst en dat verklaart ook zijn veel te vroege dood. Hartog was de allereerste initiatiefnemer om te komen tot de oprichting van OVC'21.

Hij was de zoon van slager Gompel de Levie die op 03-12-1875 in Winschoten werd geboren en via Dedemsvaart in Ommen kwam. Moeder Eva Leman werd geboren op 10-02-1870 in Avereest. De wieg van Hartog stond in de Brugstraat waar thans Limburgia is gehuisvest. Een hecht gezin dat verder bestond uit Abraham, Betje, Jacob, Rachel en Bertha. Hartog was de oudste in het gezin en werd op Woensdag 10-7-1901

geboren. Hij werd vernoemd naar zijn grootvader, Hartog de Levie (1846-1903) en genoot een vrij onbezorgde jeugd.

Gompel de Levie & Eva de Levie-Leman Ouders van Hartog

De eerste wereld oorlog ging vrijwel ongemerkt aan hem voorbij, spelen met leeftijd genoten op het Bleekie of gewoon in de Brugstraat, verkeer was er nog niet, paard en wagen bepaalden het straatbeeld. Hij bleef ongehuwd en was regelmatig bij zijn vader in de slagerij te vinden. Hartog was een studiebol en doorliep met speels gemak het onderwijs. Zijn studie aan de H.B.S. bracht hem daardoor een kantoorbaan, het dagelijks omgaan met cijfers en getallen maakte hem ook tot de allereerste penningmeester van OVC'21. Zijn grote hobby was schaken, op het bord was hij een strateeg. Als voetballer is hij nooit actief geweest dit verklaart ook waarom je Hartog nooit op een elftalfoto ziet, wel was hij altijd aanwezig bij OVC om o.a. zijn broer Jacob te zien spelen. Ook mocht hij graag naar de radio luisteren. In veel opzichten was Hartog zijn tijd vooruit. Fotografie stond nog in de kinderschoenen, ook daar had hij grote belangstelling voor. Maar zijn grote liefde was toch OVC. In zijn vrije tijd was Hartog veelal bij de overburen, horlogemaker Oldeman, te vinden. Tijdens deze burens bezoeken gingen de gesprekken vaak over de wereldproblematiek, omdat hem dat boeide en bezighield met name de opkomst in de dertigerjaren van de nationaal socialistische beweging (N.S.B) in eigen land. De onrust in buurland Duitsland waar de Nazi's de crisis aangreep om de macht over te nemen. Deze politieke wentelingen zouden een keerzijde in de joodse geschiedenis zijn. De radio toespraken vol Jodenhaat van Nazi leider Adolf Hitler boezemden de waakzame de Levie angst en bange voorgevoelens in. Het zou nog enkele jaren duren voordat zijn angst bewaarheid werd.

Wandelingen maken door het Laerbos langs het veld van OVC waar hij zijn gedachten de vrije loop kon laten gaan en kon mijmeren over de toekomst waren ook een aangename ontspanning voor de nog jonge Hartog. De zaterdag is voor de joodse gemeenschap de rustdag, sabbat. Mogelijk dat dit aspect nog een rol heeft gespeeld voor OVC om op zondag te gaan spelen. OVC heeft immers door de inbreng van de jonge de Levie een joodse inslag en mag daar trots op zijn. Hartog was een ingetogen man die leefde volgens de principes van de Joodse leer die niet snel op de voorgrond trad maar wel initiatief durfde te nemen indien de situatie daar om vroeg, twijfel was hem vreemd.

Zo was het ook op dinsdagavond 19 april 1921, de samengestroomde Ommer jeugd die zich bij de muzikent had verzameld wachtte op de dingen die mogelijk zouden gaan gebeuren. Op dat moment van stilte en twijfel trad de 20 jarige Hartog de Levie naar voren en nam het initiatief. Hij sprak de woorden dat het goed zou zijn om te komen tot de oprichting van een voetbalclub en wel van OVC (Ommer voetbal club). Zijn speech werd met een daverend applaus beloond. OVC was opgericht en kreeg op die bewuste avond een meer dan stevig fundament onder zich.

Hartog de Levie heeft het 20 jarig bestaan van OVC nog meegemaakt. De crisis van de jaren 30 heeft hij als een ieder gevoeld. Het Nazi regiem dat in Duitsland de macht had overgenomen ontketende een tweede wereldoorlog het zou de Holocaust veroorzaken die voorveel Joden dramatisch afliep. De Holocaust zou duren van 30 januari 1933 tot 8 mei 1945. Veel joodse families waren aan het begin van deze oorlog al ondergedoken, anderen hadden die mogelijkheid niet of waren mogelijk lichtzinnig.

Angst voor represailles van de Duitsers zorgden er ook voor dat men niet kon vluchten of onderduiken. De macht van Adolf Hitler was ook in Ommen voelbaar. Het was vrijdag 2 oktober 1942 als er een telegram bij Gompel de Levie als voorzitter van de joodse raad in Ommen wordt bezorgt. Dit telegram was afkomstig van de joodse raad uit Enschede. Daarin stond dat hij de joodse inwoners van ommen moet mededelen, dat ze hun rugzakken en koffers moeten pakken. De Levie dacht dat het om een legaal telegram ging. Naderhand bleek dat dit niet zo was. Het was een waarschuwing van de joodse raad in Enschede om onder te duiken.

Daar het spertijd was en de joden van 20.00 u. tot 06.00 u. zich niet op straat mochten bevinden ging de 19 jarige buurjongen Willem Stappenbelt met het telegram bij de andere joodse inwoners van Ommen langs. Tenslotte kwam het telegram weer terug bij de Levie en lag daar op tafel, totdat 's avonds een Duitse officier daar binnenkwam en het telegram vond. De dreigende situatie is waarschijnlijk onderschat. In de loop van zaterdagmorgen 3 oktober stopte een vrachtauto met een open laadbak voor het huis van de Levie, voor moeder de Levie werd nog gauw een stoel gebracht. En dan vertrekt de auto richting Zwolle in totaal 15 Joodse mensen, waaronder 6 kinderen van 4 tot 6 jaar.

Ook OVCer Hartog is op dit transport gesteld. Bij hun vertrek worden ze gadeslagen door een groot aantal inwoners. Op de hoek Brugstraat/Markt draait de auto naar rechts. En dan treedt Gompel de Levie op de vracht auto naar voren voor een laatste groet. Hij nam met zijn hoed in de hand waardig afscheid van Ommen. De deportatie was ook voor de Ommer joden definitief. De reis ging via Zwolle naar concentratiekamp Westerbork.

Op 9 oktober vertrok de laatste trein vandaar uit naar vernietigingskamp Auschwitz-Birkenau. Het was een enkele reis. Gompel de Levie en zijn vrouw Eva werden al op 15 oktober vergast. In de vreselijke wetenschap dat zijn ouders al zijn omgekomen en dat hem het zelfde lot wacht zat Hartog lijdzaam te wachten. Zijn laatste maanden moeten een kwelling zijn geweest. Wat zijn laatste woorden en gedachten zijn geweest weten wij niet. Op Zondag 28 februari 1943 kwam voor de 41 jarige Hartog de Levie in de gaskamers van Auschwitz-Birkenau een eind aan zijn leven.

Een leven dat niet voor niets is geweest. Hartog blies OVC op 19 april 1921 de allereerste levensadem in en was de allereerste spreker.

Op 11 april 1945 werd ook Ommen bevrijd van het juk van de Duitse onderdrukker en kwam er een eind aan de tragedie die zijn weerga niet kent. Op de joodse begraafplaats staat een gedenksteen met daarop vermeld alle Joodse namen opdat wij hen nooit zullen vergeten.

Voor Gompel de Levie is als dank voor zijn vele verdiensten voor de Ommer gemeenschap o.a Secretaris van de V.V.V. een herinneringsbank geplaatst. Deze 'De Levie bank' staat aan de rand van het oude OVC veld op het laar.

Na het mooie jubileumjaar mogen wij als OVCers wel even stil staan bij een man als Hartog de Levie die nu meer dan een legende is.

Hartog de Levie
Oprichter van OVC'21

Een legende die wij levend moeten houden. Het zou daarom mooi zijn als OVC21 hem posthuum het eerbetoon zou geven voor zijn pionierswerk, welke hij in een zeer zware tijd heeft verricht.

OVC21 had nooit de geschiedenis kunnen schrijven zo mooi als deze nu is, zonder Hartog de Levie.

OKTOBER 2011 MANS & BERTUS

Mans Willems & Bertus Koggel zijn twee personen die wel heel veel overeenkomsten met elkaar vertonen. Wat dat betreft zouden we ook kunnen spreken van Mans Koggel & Bertus Willems.

Alle twee komen ze uit een groot gezin, dat het gezin Willems talrijker is doet aan de grote van het gezin Koggel niets af. De familie Willems was een van de grootste gezinnen binnen onze gemeente. Deze grote gezinnen zorgden ervoor dat zowel Mans als Bertus in materieel opzicht nooit zijn verwent, maar daar in tegen wel zeer hecht zijn, elkaar half staan wanneer dat nodig was.

Ook zijn de familie Willems en Koggel op en top OVC21 iets anders is er niet, wie voor een andere kleur uit komt krijgt de achternaam van de moeder. (Niels Bloo) is er een voorbeeld van.

Mans & Bertus dienden dezelfde broodheer N.L Hyproca, vroeger zei men hij werkt op de melkfabriek. Na veertig jaar trouwe arbeid in de witte overall genieten ze nu van de welverdiende rust. Op maandagmorgen maken ze zich verdienstelijk bij OVC21 bij de schoonmaakploeg, echter niet meer in de witte (Wil Hartog) outfit. Zelf voetballen hebben ze in clubverband hoegenaamd nooit gedaan. Mans is nog te bewonderen op een foto van het café elftal De Herberg. Getrouwd zijn ze evenmin. ook daar in zijn ze elkaars evenbeeld vrijgezel voor het leven.

Trouw zijn ze wel aan OVC21, uit en thuiswedstrijden als er geen ongemakken zijn, dan zijn ze aanwezig. Nooit luidruchtig, nee eerder bescheiden zoeken ze een plekje langs de lijn. Een negatief woord of uitlating ze zijn er wars van. Ups en downs van de ver: ze ondergaan ze en zullen nooit het succes elders zoeken. Wat dat betreft zijn ze getrouwd met Blauw Wit.

OVC21 mag trots zijn op deze OVC-ers die altijd dienstbaar zijn.

Voor aanvang van de thuiswedstrijd van het zaterdagteam op 12 november j.l. tegen Lemele werden Mans & Bertus door Carles Bemboom toegesproken en bedankt voor zoveel loyaliteit. Als dank kregen ze een OVC21 shawl.

Mocht u de komende jaren twee OVC-ers met een blauw witte shawl bedaar lijk naast elkaar zien staan langs de lijn, dan weet u van afstand al, dat zijn Mans & Bertus.

Anekdote Bertus Koggel

Bertus is vanaf de aftrap van het zaterdag voetbal altijd aanwezig, zo ook op zaterdag 1 oktober bij de wedstrijd in Balkbrug tegen Veldzicht. Voor dat je deze inrichting voor gedetineerden binnen bent moet er de nodige papieren en formulieren worden ingevuld. Alles wat metaal is inleveren in verband met mogelijke steekwapens.

De selectie van Geerhard Roessink en Hendrik Vos was compleet dus een groot aantal, plus extra supporters (55 pers:) die nieuwsgierig waren naar deze bijzondere wedstrijd. Door dit alles duurde het extra lang voor dat een ieder binnen was, de spelers werden al ongeduldig omdat de warming up er bij in leek te schieten.

De laatste man die door het detector poortje moest was onze Bertus. De zoemer bleef Bertus terug fluiten, na weer in alle broekzakken te hebben gevoeld.

Opnieuw een poging, pieeeeep, terug maar weer, het angstzweet, mede door het geroep van de jongens werd zichtbaar.

De bewaker van Veldzicht kreeg, gelukkig voor Bertus, een helder moment en vroeg heb je soms een kunstknief, nee antwoordde Bertus gevat, wel een kunstheup, moet ik hem er ook uithalen?

SEPTEMBER 2011 VOLTREFFER VAN APPIE

Zaterdag 22 oktober j.l. stond voetbal minnend Ommen, popelend en vol ongeduld, tegen de klok van twaalf verzameld op de parkeerplaats van grootgrutter Albert Heijn. Een geel zwarte en blauw witte menigte van veel al jeugd, vooral de mini, s, en F-jes waren goed vertegenwoordigd. Allemaal benieuwd en nieuwsgierig naar het plak album van Albert Heijn.

Na het grote succes met de eredivisie spelers is er nu voor OZC en OVC`21 een foto album met de plaatselijke helden. Camping de Beerze Bulten zorgde met een vlotte speaker, Meneer Aart, samen met de Heracles mascotte voor een ontspannen sfeertje. De spanning werd langzaam opgebouwd en kreeg zijn apotheose tegen twaalfen toen het luchtruim werd gevuld met honderden blauw witte Albert Heijn ballonnen voorzien van een adres kaartje.

Het warme welkoms woord van Albert Heijn manager Alex van de veldendeed een ieders voetbalhart nog sneller kloppen. Uit zijn handen mochten de jongste leden het allereerste album in ontvangst nemen. De voorzitters van OZC dhr. Willem van Wijngaarden en van OVC21 dhr. Willy Kleinkromhof zagen het met gepaste trots aan. Voor OVC'21 was Jordy van de Vegt de gelukkige. Alle mini's kregen daarna een gratis album. Een album waarin plaats is voor alle OVCers en waarin een uitgebreid stuk geschiedenis over OVC21 staat beschreven.

Bij de stands van OZC en OVC21 kon men vervolgens tegen een gereduceerde prijs het felbegeerde album aanschaffen, waar goed gebruik van werd gemaakt. Het vervolg laat zich raden een lange rij voor de A.H kassa, waar de ouders met volle tassen en de pin in de aanslag de eerste plaatjes enthousiast in ontvangst namen, los scheurden en met oohs en aaahs in plakten. Het mooie van deze albums is dat zowel jong als oud hier aan meedoet en je door al die foto's je de vereniging nog beter leert kennen. De herkenning van vooral jeugd spelers waar je nu een naam bij hebt maakt het bijzonder.

Het C spelertje dat zegt: Meneer ik heb je foto, is toch mooi. Het is een bindende factor want je bent samen OZC of OVC21. Daarnaast zal het over een aantal jaren een waardevolle aanvulling zijn op de rijke historie. De samenwerking met Zusterter: OZC was prettig en voor herhaling vatbaar ook de ontvangst bij Albert Heijn was gastvrij.

Na maanden van stille voorbereiding zijn de albums klaar en het leeft onvoorstelbaar. Veel dank aan alle OZCers en OVCers die hier aan hebben mee gewerkt.

Albert Heijn bedankt voor de voltreffer!

AUGUSTUS 2011 KUNSTGRAS OF

De moderne tijd heeft ons veel goeds gebracht. Technische hulpmiddelen staan ons bij om de juiste keuzes te maken. Ontwikkeling op allerlei gebied mag en kun je niet tegenhouden. Wat echter niet wil zeggen dat je er niet kritisch naar mag of moet kijken of het wel functioneel is of een belasting voor mens dier en milieu is. Vroeger mogen we niet altijd aanhalen of romantiseren niet alles was in de verleden tijd beter. Ook als

voetbalvereniging ga je met de tijd mee tussen de tijd van het Laer en Westbroek is er veel verandert voor OVC21.

Neem het speelveld onontbeerlijk om een partijtje te spelen zonder een goede ondergrond kun je geen mooi spel spelen. In de tijd van het Laer moest je als lid in het najaar op zaterdagmorgen blad harken om daarna te kunnen voetballen. Je deed het met plezier want het Laer was een fijn en goed veld in een lommerrijke omgeving. Ook kwam het in die tijd voor dat je op bezoek ging bijeen ver: waar voor dat er gespeeld kon worden allereerst de schapen van het veld moesten worden gedreven om daarna de keutels bijeen te harken, dit alles was de voorloper van de warming-up, maar de velden waren doorgaans goed te bespelen.

Ons hoofdveld op Westbroek is weliswaar minder van kwaliteit dan het Laer maar kan bestempeld worden als redelijk tot goed. De klaagzang echter die te horen is binnen de ver: gaat over het kunstgrasveld. Zo op het oog ziet het er voor een leek of iemand die er niet op speelt uit als een kunst grasveld. Het is groen maar geëgaliseerd met een overvloed aan rubber bolletjes (waren het maar schapen keuteltjes). Deze rubberlaag zorgt voor de nodige blessures. Enkele namen van OVC-ers die door deze rubbermat zijn geveld , Harrie Hullegie , Bennie Habers en onlangs voor de tweede keer raakte Jeroen Legebeke zwaar geblesseerd aan zijn enkel zonder een tegenstander in de buurt. Dit is een kleine greep , alle namen noemen is niet zinvol. Waar ligt de waarheid vraag ik mij ondertussen af. De jongens die klagen zijn geen miepen, het zijn kerels die graag voetballen en nooit zeuren.

Op zaterdag 17 september j.l. speelde ons zaterdag elftal in Nieuwleusen tegen de plaatselijke s.v op kunstgras. Wat mij als leek opviel was dat dit veld op een wondermooi grasveld leek . Het spel was sneller, geen dood vallende bal door een overdaad aan rubber. Verschillende mensen van Nieuwleusen heb ik gevraagd naar de kwaliteit van het veld niemand uitgezonderd waren ze meer dan tevreden. Wat mij na afloop opviel was dat ook onze jongens lovend waren over dit veld, waar ligt de waarheid vraag ik mij nu iets minder af. Niet alleen Nieuwleusen beschikt over een kunst grasveld dat de toets der kritiek kan doorstaan ook in Heino waar het zaterdag team van OVC21 bij in is gedeeld heeft een prima mat even als Hulzense Boys ,S v Dedemsvaart en Den Ham . Het zijn geen velden van een A kwaliteit zoals Heracles Almelo heeft maar wel van een B kwaliteit.

In Ommen ligt een C kwaliteit of nog minder zo veel wordt mij wel duidelijk uit de gesprekken met OVCers , regelmatig valt de term rubbermat of baggerveld te horen. Hoe nu verder daar gaat het om mijn voorstel zou zijn dat wanneer de blessuregolf aan blijft houden er een commissie komt die de problematiek grondig en deskundig gaan onderzoeken en met een plan van aanpak komen.

Spelers zoals Jeroen Legebeke bedenken zich nog wel voor dat ze weer dit veld opstappen voor een potje voetbal .Tenslotte gaat het niet alleen om de snelheid van het spel maar vooral om zonder onnodige blessures van het veld te stappen, de volgende dag wil je toch graag weer ongeschonden naar school of naar je werkgever. Het mag niet zo zijn dat het kunstgrasveld als de sluitpost op de begroting is gebruikt waar het naar mijn gevoel wel op begint te lijken.

Het laatste woord in deze column geef ik aan onze penningmeester Gerrit van Elburg, al jarenlang trouw supporter en vaste bezoeker van Heracles deze man kan aardig beoordelen waar een goed veld aan moet voldoen. Van Elburg is van mening dat er veel te veel rubber is gestrooid en de term kunstgras niet van toepassing is voor ons veld, het is een verkeerde bezuiniging geweest en dat is jammer om dat de kosten voor een beter veld nog hoger zullen zijn.

Tenslotte wil ik alle OVCers een spoedig herstel toewensen en nog veel voetbalplezier . Voor mij zelf ben ik er wel uit over de vraag van kunstgras of

JUNI 2011

DE KERS OP DE OVC '21 TAART

In een jaar dat je als vereniging jubileert, geeft een teamprestatie dat kampioen wordt of promoveert altijd een extra tintje of om het nog smaakvoller te maken, een kers op de taart.

Van het vijftig jarig jubileum ligt mij altijd nog bij dat het derde elftal Kampioen werd en dat als een extra tintje werd ervaren en opgetekend in het jubileumboek.

Het vlaggenschip van OVC'21 wist geen promotie af te dwingen en zal opnieuw een seizoen door de vijfde klasse moeten trekken. Op het moment suprême gaven een aantal spelers niet thuis en dan rest je niets anders dan de hand in eigen boezem te steken en moet je op herhaling.

Daardoor geen kers van het eerste elftal op de taart .

Voor het keurkorps van trainer Marco Hollak leek het seizoen ook in mineur te eindigen. Het tweede elftal heeft een geweldig seizoen gedraaid en eindigde in punten gelijk met E.M.M.S. uit Slagharen. De nek aan nek race heeft tot aan de laatste speeldag geduurd. Uiteindelijk ging op doelsaldo het Kampioenschap naar E.M.M.S. Dit was voor de mannen van Hollak het tweede seizoen achter elkaar dat promotie op een haar na werd gemist.

Dit seizoen heb ik een aantal wedstrijden van het tweede elftal gezien. Het is een team dat van uit een goede speldiscipline speelt en ook bij een achterstand vast houdt aan de gemaakte afspraken, uitgaan van eigen kracht straalt er dan ook van af.

Een team met oud eerste elftalspelers die voor de nodige ervaring en rust zorgen, aangevuld met een aantal jonkies. De mix voelt elkaar uitstekend aan waarbij de hand van de trainer duidelijk zichtbaar is.

Marco Hollak is gezegend met een groot keepers talent. Hij behoort tot de groten die OVC'21 in haar rijke historie heeft voortgebracht. Het bracht hem bij grote clubs op hoofdklasse niveau, o.a. H.H.C en H.Z.V.V.. Een rijke vracht aan ervaring .

Het komende seizoen staat hij weer bij OVC'21 onder de lat en geeft daarnaast leiding aan het jeugdbeleid van OVC'21. Marco Hollak wacht na zijn keeperloopbaan een mooie en grote carrière als trainer. Hij spreekt de taal van de speler kan er boven en naast staan, als coach behoudt hij het overzicht en kan een team op scherp zetten. De prestatie die Marco met zijn staf heeft geleverd werd na de slotdag door de K.N.V.B. alsnog met een promotie beloond. Namens geheel OVC'21 feliciteer ik het tweede elftal met deze promotie.

In dit mooie 90 jarig jubileumjaar is het tweede elftal 'De Kers Op De OVC'21 taart'.

MEI 2011 ZATERDAGELFTAL OVC'21 NEEMT SPORTIEVE REVANCHE

Voor het eerst in de geschiedenis van OVC'21 nam het afgelopen seizoen een elftal deel aan de zaterdagcompetitie. Op 11 september 2010 werd de eerste wedstrijd gespeeld tegen OZC. Wat in de voorgaande oefen wedstrijd tegen OVC'21 al zichtbaar was kwam ook nu naar voren n.l. de onwennigheid, elkaar niet kunnen vinden , kortom niet op elkaar ingespeeld. Spelen tegen tegenstanders die voetballen als geoliede machines, terwijl bij OVC de motor regelmatig hapert en nog niet goed afgesteld is. Johan Cruiff zou zeggen maar dat is logisch als je elkaar nog maar amper kent . Tijd en training en acceptatie, dat zijn de elementen die nodig zijn om de motor goed af te stellen, waarbij de leiders Geerhard Roessink en Hendrik Vos met de vaste grensrechter Bennie Heun de hoogwaardige olie zijn om een zingend geluid te laten horen.

Zo is het seizoen voor de Zaterdag boys ook verlopen . Na de 4-1 nederlaag tegen de burens, zou het tot aan de winterstop wachten zijn op de eerste punten. Maar deze kwamen op 20 nov 2010 in Dalfsen werd met 0-1 gewonnen van ASC'62 . Het team had door de goede opkomst op de training en de nodige aanwinsten, sprongen voorwaarts gemaakt, hetgeen nu in de uitslagen terug was te zien. In de winterstop was er de eerste feestavond bij hoofdsponsor De Herberg. Op het podium stond de band Kwatta. Ben Koenen, speler van de zaterdag is de zanger van Kwatta en componeerde het nieuwe OVC lied. Het OVC lied werd uit volle borst door de OVCers meegezongen. In het voorjaar werd dit nummer in de studio met alle spelers en begeleiders opgenomen, het was meer dan gezellig en een mooie weerspiegeling van het groepsgebeuren.

Na de winterstop werd de opgaande lijn doorgetrokken, alleen Kampioen Berkum was te sterk. Vooral in de laatste 3 wedstrijden ging het Crescendo achtereenvolgens ASC'62 Lemele en ook OZC moesten hun meerdere erkennen in de Blauw witten. Op 21 mei sloot OVC het seizoen af met de uitwedstrijd tegen zuster ver: OZC. Voor aanvang van deze derby kregen alle spelers en begeleiders van de Geel-Zwarten een blauw witte bidon ter ere van het negentig jarig bestaan van OVC'21. Wie jarig is trakteert, dat is in de voetbal wereld niet anders en zeker als het je naaste buur is. Voor de wedstrijd waren er toch revanche gevoelens bij OVC en die moet je als sportman ook hebben . De wedstrijd was van beide kanten niet goed en ging veelal gelijk op. Na een 0-1 ruststand, kwam OZC vlak voor tijd door een strafschop, feilloos binnengelegd door Erwin Dragt, op gelijke hoogte. Deze 1-1 stand zou voor Ovc het eerste gelijkspel zijn, echter een foutje van de laatste man bij OZC werd door de felle Dirk Jan Brinkman afgestraft.

Kort daarop zette Jort Hagedoorn, Gert Stokvisch vrij voor de keeper die met een bekeken lob zijn tweede treffer aantekende. Vlak voor dat arbiter Gerrit Blickman afblies deed OZC met een lage schuiver van Han Kleinjan vrij voor doelman Bouwman nog iets terug 2-3. Uitblinkers waren de keepers Arnold Schottert en Nick Bouwman. De revanche was er, en na de tijd de gezelligheid in het OZC clubhuis , waar het nieuwe OVC lied uit de boxen galmde. Het eerste seizoen zit er na 20 wedstrijden en 21 punten op. Er is veel progressie geboekt, de acceptatie is veel beter geworden en in het heetst van de strijd valt er soms nog een weerwoord, maar als er daarna een sorry is dan is dat tekenend voor het proces van een team dat een team is geworden.

Het Zaterdag voetbal heeft toekomst en krijgt een vervolg met indien mogelijk als er nog meer aanmeldingen komen met een tweede elftal. Bart Nijstad wordt in het nieuwe seizoen trainer van de Zaterdag sel: met zijn kundigheid zal er nog meer stabiliteit komen. Deze oud OVCer is sinds vorig jaar weer inwoner van Ommen, als speler maakte hij de glorie jaren op het Laar mee onder Wim Adema. Nijstad was een middenvelder die over een zeer goede techniek beschikte en een meesterlijke pass had .

Deze vijftiger kan met zijn sportachtergrond van grote waarde voor OVC zijn. De coaching bij de wedstrijden blijft bij Roessink en zijn secondant Vos. Immers wat goed is moet je zo laten, ook dat is logisch zou J.C

concluderen. Allen die dit seizoen hebben doen slagen dank daarvoor. In het bijzonder onze sponsor Hans van Lingen die als uitbater van Cafe De herberg het team van top tot teen aankleedde met bij behorende tassen. GROTE DANK daarvoor HANS . Even als onze sponsor comm: super geregeld.

In het rijtje van dank mag zeker scheidsrechter Harrie Hullegie niet ontbreken zijn wijze van fluiten is een voorbeeld van met plezier en objectief een wedstrijd leiden. Mooi was ook het trouw aanwezig zijn bij alle wedstrijden van Bertus Koggel!! Hij is daarmee supporter van het aller eerste uur zo schrijft deze OVCER ook geschiedenis.

APRIL 2011 OVC '21 BLAUW - WITTE OPTOCHT IN DE ORANJE OPTOCHT

Na maanden van stille voorbereiding was het op 30 april dan zover dat OVC'21 zich liet zien en horen dat de oudste sportclub van Ommen de respectabele leeftijd van 90 jaar had bereikt. Het weer was fraai en de opkomst van vooral de jeugd was groot. Op de eerste wagen van OVC'21 zaten voorzitter Willem Gort secretaris, Gerard Veurink, penningmeester Hartog de Levie en scheidsrechter ten Kate. Dit waren de OVC-ers van het eerste uur. Willem Gort leidde de vergadering kortdát en sloot deze kort voor het eind van de optocht met een ferme hamerslag.

Wagen nr. 2 gaf een mooi beeld van wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. De jonge OVC-ertjes hebben zich luidkeels laten horen, overal bovenuit klonk de liefde voor OVC. De wagen was evenals de andere voorzien van spandoeken met pakkende teksten en versierd met veel blauw en wit. Muzikale ondersteuning kwam vanuit de caravan met het nieuwe OVC'21 lied als topper op nr.1 .

Aanspanning nr.4 was een mooie paardentram, de paardenkrachten kwamen van de friezen Pietske & Theo, ook hier liet de OVC jeugd zich van haar beste kant zien en horen. De paarden waren bij de hoofdstellen versierd met OVC vaantjes. Koetsier Lato werd geflankeerd door Ovcer Cappello, die van oor tot oor glunderde en de dag van zijn leven beleefde. Geen lijnen kalken maar genieten van alle egards die hem ten deel vielen. Tussen deze optocht door liepen OVC dames en mannen allen gelijk de jeugd in OVC tenue. Een mooi blauw wit geheelvormend.

Bijzonder was het meelopen van Grads en Dieka. Deze twee oudjes, zijn supporters van het allereerste uur en nog wekelijks bij OVC'21 aan de lijn te vinden. Ze zijn zeer tanig en liepen de optocht zonder problemen uit. Er zijn tijdens de optocht flyers en stickers uitgedeeld die door het publiek dankbaar in ontvangst zijn genomen. De tienduizenden toeschouwers hebben genoten van OVC'21 en lieten dat middels woord en gebaar blijken.

Ommenaren dragen OVC'21 een warm hart toe dat hoor en zie je aan woord en gebaar, Felicitaties of zomaar een opgestoken duim, je voelt en ziet de trots en respect voor de oude dame OVC 21. Het was een happening voor publiek en deelnemers die zonder ongelukken is verlopen. Waarbij OVC veel goed will heeft gekweekt.

Graag wil ik een ieder die aan dit succes een bijdrage heeft geleverd daarvoor hartelijk bedanken. 30 april 2011 was een gedenkwaardige dag waarin OVC21 een blauw witte optocht vormde binnen de oranje optocht.

MAART 2011 BARTJE

In de lange roemrijke historie van OVC'21 zijn er veel OVC-ers geweest die op verschillende terreinen buiten het voetballen om van positieve invloed zijn geweest. Neem de communicatie. Anno 2011 zijn we in het computertijdperk beland. Informatie van en over de vereniging krijgen we van de website. Een grote verandering vergeleken met vroeger.

Meer dan 50 jaar lang zijn we als OVC-ers voorzien van clubnieuws door het cluborgaan de OVC-er. Voordat de OVC-er vanaf 1959 t/m 2010 op de deurmat viel was er De Voorzet.

Dit cluborgaan werd onder redacteurschap van H.J. van der Beek vanaf 1947 t/m 1951 éénmaal per maand onder de OVC-ers verspreid.

De affiniteit van Henk v.d. Beek met OVC'21 kwam doordat hij als kelner werkzaam was bij Hotel de Zon. Dit hotel was eigendom van de Gebroeders Hein en Herman Lokin. Deze heren Lokin waren mede- oprichters van OVC. Naast het beroep van kelner was Henk v.d. Beek freelance journalist en mede daardoor bedreven in de verslaggeving. De oudere OVC-ers hebben v.d. Beek nog gekend en hebben daardoor volop deelgenoot mogen zijn van de rijke geest van deze OVC-er.

Henk v.d. Beek werd geboren op 15-6-1903; op 20-4-1969 is hij overleden en ligt begraven op het R.K. kerkhof alhier. Zijn huwelijk met Asta bleef kinderloos. Verder is er weinig informatie over hem bekend, zelfs een foto van hem is niet te achterhalen. Echter zijn proza voor De Voorzet is bewaard gebleven en geeft een aardige indruk over deze gewezen persoonlijkheid. Ook schreef v.d. Beek samen met Gerard van Doorn elk jaar de vermaarde OVC-revue. Hij was een grootmeester met zijn pennenstreken. Tien jaar terug heb ik veel van deze pennenvruchten in de OVC-er herplaats.

In dit jubileumjaar mag hij daarom niet ontbreken. Onder het pseudoniem Bartje beschreef hij zijn bevindingen binnen en langs de lijn. In juni 1950 was Bartje getuige van een oefenwedstrijd tussen C.S.O. en OVC. C.S.O. was een zaterdagclub en naast Sparta en Ajax één van de voorlopers van onze zustervereniging OZC. Naast deze impressie over deze oefenwedstrijd had v.d. Beek ook nog tijd voor een interview met Willem de Jonge. Willem de Jonge, vader van o.a. Gerrit, wordt in een kort interview aan de andere OVC-ers voorgesteld. Deze Willem de Jonge zou de staat van lid van verdienste bereiken. Hij was één van de vele OVC-ers die de geschiedenis van OVC heeft geschreven zo mooi als hij nu is, evenals Bartje.

FEBRUARI 2011 LENTE!

De lente is in aantocht, in de natuur is het al goed te zien. Jong groen dient zich aan. Het is nog even wachten op nog warmere zonnestrallen. Vogeltjes zijn bij het krieken van de dag alweer te horen. Sneeuwkllokjes ontwaken, ze geven de natuur haar eerste kleuren.

Binnen afzienbare tijd zullen de koeien weer van de warme winterstal komen, om al bikkend met de kolder in de kop, de vettige weilanden weer te begrazen. Veulens zullen al dartelend achter de merrie aan, de omgeving verkennen.

Kieviten keren terug uit het zuiden en zullen met hun duikvluchten en geroep de verandering van de natuur aankondigen. Het eerste broedsel zal niet lang meer op zich laten wachten. Lente is voor mij persoonlijk het mooiste jaargetijde, het maakt de jeugd in je los.

De lentezon zorgt voor prettige prikkels, lente kriebels die je activeren. Voor even ben je weer de blaag van vroeger, die de weilanden afstruinde om kievitseieren te zoeken.

Bij OVC'21 beginnen de eerste lentestrallen al op het eind van januari te schijnen. Dan wordt n.l. de spelmiddag voor de jongste jeugd gehouden.

In het jubileumjaar alweer voor de 30e keer!

Een professioneel programmaboekje met daarin vermeld, de namen van alle jongens en meisjes. Maar liefst 80 stuks dit jaar. De namen van de teams met o.a. Real Madrid, A.C. Milan en OVC'21 geven een internationaal tintje aan deze traditionele happening.

Een volle sporthal met ouders, grootouders, een nog zeer vitale overgrootmoeder en zomaar enkele OVC'ers, waaronder onze gedreven voorzitter, Willy Klein Kromhof.

In de beginjaren zat ik als vader op de tribune. Nu genoot ik van kleinzoon Tygo, die de kleuren van Real Madrid verdedigde.

Het was een middag die op ontspannen wijze met zaklopen, penalty schieten e.d. werd ingevuld. Een sporthal met een overvolle vloer die me deed denken aan bikkende....., dartelende en roepende.....

De lente is in aantocht.

Als afsluiting werd er een grote mixpartij met de leiders gespeeld. Hierna kwamen de jonge OVC'ertjes als Olympische matadores binnen om al zwaaiend langs de tribune, een ererondje te maken.

De winnaars werden gehuldigd, waarna alle deelnemers een herinneringsmedaille kregen omgehangen. Ook hier de Olympische spreuk meedoen is belangrijker dan winnen. Sport en spel verbreedert.

Het warme spontane applaus na afloop, was voor de leiders en de organisatoren van het eerste uur. Jeroen Seisveld, Hans Pat, Henk Pasmaan en gold ook voor de lady speakster, Miny Kortman.

De Lente is in aantocht. Het was deze middag in meerdere opzichten voel en zichtbaar.

Zie Henk Pasmaan, hij wordt dit jaar (6 augustus) 65 jaar en mag dan trekken van Drees. Door zijn omgang met de jeugd blijft hij jong van lichaam en geest.

Al wat hij uitstraalt is lente... lente... lente...

JANUARI 2011 BEN KOENEN SCOORT ZUIVERE HATTRICK

Scoren zonder te voetballen, dat kan, want óók muzikaal kun je scoren.

Het zaterdagteam vierde haar éérste feestavond en deed dat uiteraard bij hoofdsponsor De Herberg. Uitbater Hans van Lingen had op het hoofdmenu de band Kwatta staan. In deze band is zaterdagspeler Ben Koenen de vocalist en daardoor het gezicht van de Musici. Een band met een Ommer tintje dus.

Ben Koenen heeft een pracht van een stem en is gezegend met een rijke geest. Een geest die hem met speels gemak creatief laat componeren. Met zijn bezwete en getekende gelaat, deed hij mij denken aan Joe Cocker. Terwijl zijn zang voor mij wel wat weg heeft van, ja van wie. Van Ben Koenen, want Ben Koenen is zichzelf en geen duplicaat. Bij de opening scoorde Ben met zijn solo optreden een voltreffer.

De Herberg was ademloos stil, want dit was veel meer dan een troubadour, die een ballade zingt. Het gezamenlijke optreden van het kwintet was van hoog niveau. Kwatta speelde onbevangen als een goed ingespeeld elftal.

De Hattrick werd gemaakt met de mooiste treffer namelijk, ééntje met een historisch randje. Speciaal voor OVC'21 en het zaterdagteam componeerde Ben een nieuw OVC'21 lied. Dit clublied werd spontaan door de complete selectie voor de Bühne meegezongen. In voetbaltermen was deze treffer een omhaal in de bovenhoek. Bij de thuiswedstrijden zal dit OVC'21 lied, als strijdlid, de motivatie van de Blauwwitten stimuleren.

Ben Koenen is in het zaterdagteam in de categorie veteraan belandt. Blessurevrij kan hij door zijn rust en overzicht, zich nog steeds handhaven. Waren zijn voetbalkwaliteiten van hetzelfde niveau als zijn vocale, dan was Ben Koenen geen speler van OVC'21, maar speelde hij zijn laatste jaren als oud prof bij Lucky Ajax.

Nu bouwt hij mooi af bij OVC'21 zaterdag en is een verrijking in dit jonge team. Als zanger ligt er met de band Kwatta nog een mooie horizon voor hem.

Kwatta, het smaakte als pure chocolade.

Ben Koenen(Kwatta) en Hans van Lingen, bedankt voor een mooie gezellige avond, met een historisch tintje.

Het was Groots.